

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik SSO del. do SA Robert Zdych (spr.)
Protokolant:	Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r.

sprawy **L. M. (1)**

oskarżonego z art. 229 § 3 k.k. i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 229 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 229 § 3 k.k.; art. 230a § 1 k.k.;

R. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

J. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 228 § 1 k.k.; art. 228 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

D. P. (1)

oskarżonego z art. 228 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 228 § 3 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 228 § 3 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 228 § 3 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 291 § 1 k.k.

D. S. (1)

oskarżonego z art. 229 § 3 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 229 § 3 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 229 § 3 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

S. B. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 230 § 1 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 229 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec oskarżonego D. P. (1) i obrońców wszystkich oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 7 marca 2014 r. sygn. akt III K 125/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uniewinnia S. B. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVI części wstępnej, tj. czynu z art. 258§1 k.k. i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa, stwierdzając jednocześnie, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w punkcie VIII części rozstrzygającej,

b) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie VII ppkt 1, 3 i 4 części rozstrzygającej i wymierza S. B. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 24.11.2008r. do dnia 19.02.2009r.,

c) z opisu przypisanego S. B. (1) czynu ujętego w pkt XXVII części wstępnej eliminuje zwrot „i w zamian zażądał”,

d) na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka wobec D. P. (1) przepadek 600 zł jako równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w punkcie XVII części wstępnej,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: Ł. M. (1), R. M. (1), J. P. (1), D. P. (1), D. S. (1) i S. B. (1) - utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. 600 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu R. M. (1) w postępowaniu odwoławczym, a nadto 138 zł tytułem zwrotu VAT,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. 600 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu D. S. (1) w postępowaniu odwoławczym, a nadto 138 zł tytułem zwrotu VAT,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (1) 600 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu Ł. M. (1) w postępowaniu odwoławczym, a nadto 138 zł tytułem zwrotu VAT,

VI. zasądza od oskarżonych: J. P. (1), D. P. (1) i S. B. (1) koszty postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających i wymierza im opłatę: J. P. (1) i D. P. (1) po 400 zł, zaś S. B. (1) 300 zł - za obie instancje,

VII. zwalnia oskarżonych: R. M. (1), D. S. (1) i Ł. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Ł. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja 2005r. do 10 maja 2006r. w W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie udzielał osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. J. P. (1) – korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 1000zł. oraz wbrew przepisom ustawy udzielił mu osobiście i za pośrednictwem R. M. (1), łącznie nie mniej niż 20,5 gram amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 1025zł. w zamian za naruszenie przez J. P. (1) przepisów prawa polegające na ujawnianiu mu informacji, które uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych o złożonych zawiadomieniach o oszustwach polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, popełnionych przez inne osoby współdziałające z kierowaną przez niego, a w okresie od grudnia 2005r. do 10 maja 2006r. przez niego i M. M. (1), zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się dokonywaniem oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającą od 2005r. do 10 maja 2006r. i planowanych w związku z tym wobec niego i innych osób czynnościach służbowych, przy czym w okresie od października 2005r. do listopada 2005r. udzielił mu korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 1000zł. w zamian za oddanie mu dokumentów dotyczących oszustw popełnionych przez osoby współdziałające z kierowaną przez niego grupą przestępczą, w postaci m.in. podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, wykazu osób, które wyłudziły kredyty lub zamierzały je wyłudzić oraz danych tych osób, pochodzących z mieszkania E. Z. (1), które służyły do popełnienia oszustw przez kierowaną przez niego grupę przestępczą i które J. P. (1) otrzymał w części od R. M. (1) i A. M. (1)

tj. o czyn z art. 229§3 k.k. i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

II. w okresie od września 2005r. do października 2005r. w W. woj. (...) udzielił osobie pełniącej funkcję publiczną funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. D. P. (1) korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 600zł. w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udaremnieniu postępowania karnego prowadzonego przez (...)Komisariat Policji w W. sygn. akt RDS 726/05 w sprawie rozboju dokonanego w dniu 22 września 2005r. w W. na osobie K. F. (1) i wykrycia sprawców tego czynu

tj. o czyn z art. 229§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

III. w dniu 16 listopada 2005r. w W. woj. (...) używając wobec A. K. (2) przemocy polegającej na uderzeniu go pufą w głowę zmusił go do wydania, po czym zabrał mu w celu przywłaszczenia kartę bankomatową wydaną uprzednio A. K. (2) przez (...) Bank S.A. z/s w G. po zawarciu przez A. K. (2) umowy numer (...) o kredyt odnawialny w wysokości 7700zł., po uprzednim przedłożeniu przez nich wspólnie i w porozumieniu z inną osobą podrobionych dokumentów, przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowana grupa mającą na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu, po uprzednim przedłożeniu podrobionych dokumentów, umów o kredyty i o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w skład której wchodził również M. B. (1), D. S. (2), R. M. (1), R. L. (1), D. S. (1) i inne osoby

tj. o czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

(...) w okresie od 1 lutego 2006r. do 30 kwietnia 2006r. w W. woj. (...) za pośrednictwem S. B. (1) udzielił osobie pełniącej funkcję publiczną – ustalonemu funkcjonariuszowi Komisariatu Policji w W. korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł. w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udzieleniu mu informacji

o przedmiotach zabezpieczonych podczas służbowej czynności zatrzymania i przeszukania innej nieustalonej osoby dokonanej przez funkcjonariuszy(...)Komisariatu Policji w W.

tj. o czyn z art. 229§3 k.k.

V. w okresie od 1 lutego 2006r. do 30 kwietnia 2006r. w W. woj. (...) udzielił S. B. (1) korzyści majątkowej w postaci pochodzącego z oszustwa popełnionego przez inną nieustaloną osobę współdziałającą z kierowaną przez niego grupą przestępczą, telefonu komórkowego nie ustalonej marki, wartości nie mniejszej niż 300zł. oraz obiecał mu udzielić korzyści majątkowej w postaci kolacji w lokalu w K. w zamian za pośrednictwo S. B. (1) w załatwieniu sprawy, polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu na funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. w celu wydania przez niego postanowienia o zwrocie pochodzącego z przestępstwa oszustwa samochodu marki P. (...) nr rej. (...), zabezpieczonego jako dowód rzeczowy w sprawie RSD 524/05 prowadzonej przez Komisariat Policji w G., dotyczącej kradzieży zabytkowych wagonów kolejowych jesienią 2005r. w J., jako przedmiot służący do popełnienia przestępstwa

tj. o czyn z art. 230 a§1 k.k.

R. M. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od maja 2005r. do 2 grudnia 2005r. w W. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów o kredyty na zakupy sprzętu RTV, AGD i samochodów w systemie sprzedaży ratalnej oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również E. Z. (1), D. S. (2), R. L. (1), J. K. (1), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.

VII. w październiku 2005r. w W. i S. woj. (...) pomógł Ł. M. (1) w zbyciu pochodzących z oszustw popełnionych przez inne osoby działające na polecenie Ł. M. (1) trzech komputerów osobistych z monitorami o wartości nie mniejszej niż 6000zł. w ten sposób, że przewiózł je wraz z Ł. M. (1) z W. do S., gdzie dostarczyli jej innej osobie, która komputery te kupiła, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów kredytowych i umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również D. S. (2), R. L. (1), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby i będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 21 października 1999r. sygn. akt III K 380/99 za czyny z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k., z art. 279§1 k.k. i inne na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 13 listopada 2002r. sygn. akt III K 599/02 za czyny z art. 280§1 k.k. i art. 281 k.k. na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które odbył w okresie od 16 marca 2001r. do 15 kwietnia 2005r.

tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

VIII. w okresie od 22 października 2005r. do 15 listopada 2005r. w W. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej przez Ł. M. (1) polegającej na uzyskiwaniu od funkcjonariusza Policji J. P. (1) informacji o złożonych zawiadomieniach o przestępstwach polegających na dokonywaniu oszustw i planowanych wobec Ł. M. (1) i innych osób czynnościach służbowych dotyczących oszustw popełnionych przez osoby współdziałające z grupą kierowaną przez Ł. M. (1) mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów kredytowych i umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przekazał J. P. (1) wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci około 20 gram amfetaminy o wartości 1000zł., którą sam otrzymał w tym celu od Ł. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie przestępczej, w skład której wchodził również D. S. (2), R. L. (1), M. B. (1), R. S. i inne osoby

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

J. P. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r. w W. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów o kredyty na zakupy sprzętu RTV, AGD i samochodów w systemie sprzedaży ratalnej oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), a w okresie od grudnia 2005r. do 10 maja 2006r. przez Ł. M. (1) i M. M. (1), w skład której wchodził również E. Z. (1), R. M. (1), D. S. (2), R. L. (1), J. K. (1), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.

X. w lipcu 2005r. w W. woj. (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. przyjął korzyść osobistą polegającą na odbyciu stosunku płciowego z E. Z. (1)

tj. o czyn z art. 228§1 k.k.

XI. w okresie od maja 2005r. do 10 maja 2006r. w W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w związku z pełnieniem funkcji publicznej jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. wielokrotnie przyjmował od Ł. M. (1) korzyści majątkowe w postaci pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 1000zł. oraz przyjął od Ł. M. (1) osobiście i za pośrednictwem R. M. (1) wbrew przepisom ustawy łącznie nie mniej niż 20,5 grama amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 1025zł., w zamian za naruszanie przepisów prawa polegające na wielokrotnym ujawnianiu Ł. M. (1) informacji, które uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych o złożonych zawiadomieniach o oszustwach polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, popełnionych przez osoby współdziałające z kierowaną przez Ł. M. (1), a w okresie od grudnia 2005r. do 10 maja 2006r. przez niego i M. M. (1), grupą przestępczą i planowanych w związku z tym wobec nich i innych osób czynnościach służbowych, przy czym w okresie od października 2005r. do listopada 2005r. przyjął od Ł. M. (1) nie mniej niż 1000zł. w zamian za oddanie mu dokumentów w postaci m.in. podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, wykazu osób, które wyłudziły lub zamierzały wyłudzić kredyty oraz danych tych osób, pochodzących z mieszkania E. Z. (1), o których wiedział, że służyły do popełnienia oszustw przez osoby związane z tą grupą przestępczą, a które otrzymał w części od R. M. (1) i A. M. (1), utrudniając w ten sposób prowadzone postępowania karne dotyczące tych oszustw, przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie

tj. o czyn z art. 228§3 k.k. i art. 239§1 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XII. w okresie od 22 października 2005r. do 21 listopada 2005r. w W. woj. (...) działając w celu utrudnienia postępowania karnego dotyczącego działalności zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów o kredyty na zakupy sprzętu RTV, AGD i samochodów w systemie sprzedaży ratalnej oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. M. (1), nakłaniał R. M. (1) do nawiązania nielegalnego kontaktu z tymczasowo aresztowaną w innym postępowaniu E. Z. (1), w celu uzyskania informacji o treści wyjaśnień złożonych przez nią, przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie, w skład której wchodził również R. M. (1), D. S. (2), R. L. (1), J. K. (1), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XIII. w okresie od września 2005r. do listopada 2005r. w W. woj. (...) nie mniej niż dwukrotnie nakłaniał R. M. (1) do udzielenia mu wbrew przepisom ustawy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy poprzez przekazanie mu tego środka po jego przednim odbiorze od W. C. (1)

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XIV. w okresie od września 2005r. do grudnia 2005r. w W. woj. (...) jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W., działając w celu utrudnienia postępowania karnego dotyczącego działalności zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów o kredyty na zakupy sprzętu RTV, AGD i samochodów w systemie sprzedaży ratalnej oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w ten sposób, że przyjął od R. M. (1) i A. M. (1) dokumenty dotyczące oszustw popełnionych przez R. L. (1) i osoby z nim współdziałające i nie przekazał ich na potrzeby tego postępowania

tj. o czyn z art. 231§1 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XV. w okresie od 25 września 2005r. do 3 października 2005r. w W. woj. (...), jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. przekroczył swoje uprawnienia w celu osiągnięcia przez W. C. (1) korzyści osobistej w ten sposób, że ujawnił W. C. (1) informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych o zaplanowanej czynności przeszukania mieszkania W. C. (1), a która mogła utrudnić postępowanie dotyczące udzielania przez W. C. (1) środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Wałbrzychu sygn. akt 3 Ds. 246/05

tj. czyn z art. 231§2 k.k. i art. 266§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XV. w okresie od 1 czerwca 2006r. do 22 czerwca 2006r. w W. woj. (...), jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. przekroczył swoje uprawnienia w celu osiągnięcia przez W. C. (1) korzyści osobistej w ten sposób, że ujawnił W. C. (1) informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych o zaplanowanej czynności przeszukania mieszkania W. C. (1), a która mogła utrudnić prowadzone przez (...) Komisariat Policji w W. postępowanie l. dz. (...)dotyczące udzielania przez W. C. (1) środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (sygn. akt II K 859/06 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu)

tj. czyn z art. 231§2 k.k. i art. 266§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

D. P. (1) został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od września 2005r. do października 2005r. w W. woj. (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej przyjął jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. od Ł. M. (1) ps. (...) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 600zł. za naruszenie przepisów prawa polegające na udaremnieniu postępowania karnego prowadzonego przez (...) Komisariat Policji w W. sygn. akt RDS 726/05 w sprawie rozboju dokonanego w dniu 22 września 2005r. w W. na osobie K. F. (1) i mającego na celu wykrycie sprawców tego czynu, pomagając im w uniknięciu odpowiedzialności karnej za ten czyn

tj. o czyn z art. 228§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XVIII. w okresie od września 2005r. do listopada 2005r. w W. woj. (...), jako funkcjonariusz II Komisariatu Policji w W. przyjął w związku z pełnieniem funkcji publicznej od D. S. (1) ps. (...) za pośrednictwem R. L. (1), korzyść majątkową w postaci laptopa marki M. o wartości nie mniejszej niż 4000zł. o którym wiedział, że pochodzi z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby, w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na ujawnianiu mu uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących D. S. (1) i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., a których ujawnienie mogło utrudnić postępowania prowadzone w sprawie przestępstw popełnionych przez te osoby

tj. o czyn z art. 228§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XIX. w okresie od listopada 2005r. do grudnia 2005r. w W. woj. (...), jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. przyjął w związku z pełnieniem funkcji publicznej od D. S. (1) za pośrednictwem R. L. (1), korzyść majątkową w postaci laptopa marki F. (...) o numerze seryjnym (...) o wartości nie mniejszej niż 3170,78zł. o którym wiedział, że pochodzi z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby, w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na ujawnianiu mu uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących D. S. (1) i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., a których ujawnienie mogło utrudnić postępowania prowadzone w sprawie przestępstw popełnionych przez te osoby

tj. o czyn z art. 228§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XX. w okresie od listopada 2005r. do grudnia 2005r. w W. woj. (...), jako funkcjonariusz (...) Komisariatu Policji w W. przyjął w związku z pełnieniem funkcji publicznej od D. S. (1) za pośrednictwem R. L. (1), korzyść majątkową w postaci laptopa marki H. – P. (...) o numerze seryjnym (...) o wartości 3689,10zł. i urządzenia wielofunkcyjnego marki H. – P. o łącznej wartości nie mniejszej niż 4100zł., o których wiedział, że pochodzą z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby, w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na ujawnianiu mu uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących D. S. (1) i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1), D. S. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., a których ujawnienie mogło utrudnić postępowania prowadzone w sprawie przestępstw popełnionych przez te osoby

tj. o czyn z art. 228§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XXI. w grudniu 2005r. w Ś. woj. (...) nabył za kwotę 300zł. od R. L. (1) urządzenie wielofunkcyjne marki E. o wartości nie mniejszej niż 500zł., o którym wiedział, że pochodziło z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby

tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

D. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od września 2005r. do listopada 2005r. w W. woj. (...) kierował udzieleniem przez R. L. (1) osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. D. P. (1) korzyści majątkowej w postaci laptopa marki M. o wartości nie mniejszej niż 4000zł., pochodzącego z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby, w ten sposób, że polecił R. L. (1) przekazanie D. P. (1) tego laptopa, a następnie przekazał mu numer telefonu D. P. (1) w celu uzgodnienia przez nich miejsca i terminu przekazania laptopa D. P. (1) w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udzielaniu mu uzyskanych przez D. P. (1) w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących jego osoby i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie

tj. o czyn z art. 229§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XXIII. w okresie od listopada 2005r. do grudnia 2005r. w W. woj. (...) kierował udzieleniem przez R. L. (1) osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. D. P. (1) korzyści majątkowej w postaci laptopa marki F. (...) o numerze seryjnym (...) o wartości nie mniejszej niż 3170,78zł. pochodzącego z oszustwa popełnionego przez inne nieustalone osoby, w ten sposób, że polecił R. L. (1) przekazanie D. P. (1) tego laptopa, a następnie przekazał mu numer telefonu D. P. (1) w celu uzgodnienia przez nich miejsca i terminu przekazania laptopa D. P. (1) w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udzielaniu mu uzyskanych przez D. P. (1) w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących jego osoby i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie

tj. o czyn z art. 229§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XXIV. w okresie od listopada 2005r. do grudnia 2005r. w W. woj. (...) kierował udzieleniem przez R. L. (1) osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. D. P. (1) korzyści majątkowej w postaci laptopa marki H. – P. (...) o numerze seryjnym (...) o wartości 3689,10zł. i urządzenia wielofunkcyjnego marki H. – P. o łącznej wartości nie mniejszej niż 4100zł., o których wiedział, że pochodzą z oszustw dokonanych przez inne nieustalone osoby, w ten sposób, że polecił R. L. (1) przekazanie mu tych urządzeń, w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udzielaniu mu uzyskanych przez D. P. (1) w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych informacji o planowanych i wykonywanych czynnościach służbowych dotyczących jego osoby i osób związanych z działalnością zorganizowanej grupy kierowanej przez Ł. M. (1), w skład której wchodził również R. L. (1), R. M. (1), D. S. (2), M. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie oszustw polegających na zawieraniu umów kredytowych i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, działającej w W. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w tej grupie

tj. o czyn z art. 229§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

S. B. (1) został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie od września 2005r. do października 2005r. w W. woj. (...) udzielił pomocy Ł. M. (1) ps. (...) w udzieleniu przez niego osobie pełniącej funkcję publiczną funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. D. P. (1) korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 600zł. w zamian za naruszenie przez niego przepisów prawa polegające na udaremnieniu postępowania karnego prowadzonego przez (...) Komisariat Policji w W. – sygn. RSD 726/05 w sprawie rozboju dokonanego w dniu 22 września 2005r. w W. na osobie K. F. (1) i wykryciu sprawców tego czynu, pomagając im w uniknięciu odpowiedzialności karnej w ten sposób, że skontaktował w tym celu Ł. M. (1) z D. P. (1)

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

XXVI. w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r. w W. woj., (...) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw poprzez przedkładanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, odcinków rentowych i innych dokumentów i zawieranie na ich podstawie umów o kredyty na zakupy sprzętu RTV, AGD i samochodów w systemie sprzedaży ratalnej oraz umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kierowanej przez Ł. M. (1), a w okresie od grudnia 2005r. do 10 maja 2006r. przez Ł. M. (1) i M. M. (1), w skład której wchodził również M. B. (1), R. M. (1), D. S. (1), R. L. (1) i inne osoby

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.

XXVII. w okresie od 1 lutego 2006r. do 30 kwietnia 2006r. w W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wywołując przekonanie u Ł. M. (1) o swoich wpływach w Komisariacie Policji w G., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym wywarceniu wpływu na

funkcjonariusza tego Komisariatu w celu wydania przez niego postanowienia o zwrocie pochodzącego z przestępstwa oszustwa samochodu marki P. (...) o nr rej. (...), zabezpieczonego jako dowód rzeczowy w sprawie RSD 524/05 prowadzonej przez Komisariat Policji w G., dotyczącej kradzieży zabytkowych wagonów kolejowych jesienią 2005r. w J., jako przedmiot służący do popełnienia przestępstwa i w zamian zażądał, a następnie przyjął od Ł. M. (1) korzyść majątkową w postaci telefonu komórkowego nie ustalonej marki o wartości nie mniejszej niż 300zł., o którym wiedział, że pochodzi z oszustwa popełnionego przez inną, nie ustaloną osobę współdziałającą z kierowaną przez Ł. M. (1) grupą mającą na celu dokonywanie oszustw polegających na zawieraniu umów o kredyty i o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie podrobionych dokumentów, a nadto przyjął od niego obietnicę korzyści majątkowej w postaci kolacji w lokalu w K.

tj. o czyn z art. 230§1 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXVIII. w okresie od 1 lutego 2006r. do 30 kwietnia 2006r. w W. woj. (...) udzielił osobie pełniącej funkcję publiczną ustalonemu funkcjonariuszowi (...) Komisariatu Policji w W. korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 50zł., przekazanych mu w tym celu przez Ł. M. (1), w zamian za naruszenie przez tego funkcjonariusza przepisów prawa polegające na udzieleniu Ł. M. (1) informacji o przedmiotach zabezpieczonych podczas służbowej czynności zatrzymania i przeszukania innej nie ustalonej osoby, dokonanej przez funkcjonariuszy II Komisariatu Policji w W.

tj. o czyn z art. 229§3 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 7.03.2014r. sygn. akt III K 125/12:

1. Ł. M. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt I – V czynów tj.

- czynu z art. 229§3 k.k. i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. przy wyeliminowaniu z jego opisu akapitu od słów „przy czym w okresie od października 2005r.” do słów „otrzymał w części od R. M. (1) i A. M. (1)” i za to na podstawie art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

- czynu z art. 229§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

- czynu z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 229§3 k.k. i za to na podstawie art. 229§3 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

- czynu z art. 230a§1 k.k. i za to na podstawie art. 230a§1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

2. R. M. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt VI - VIII czynów tj.

- czynu z art. 258§1 k.k. przy przyjęciu, że brał udział w zorganizowanej grupie w okresie od VIII 2005r. do 2 XII 2005r. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§3 i §6 pkt 3 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. J. P. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt IX i XI - XVI czynów tj.

- czynu z art. 258§1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 228§3 k.k. i art. 239§1 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. przy wyeliminowaniu z jego opisu akapitu od słów „przy czym w okresie od października 2005r.” do słów „dotyczące tych oszustw” i za to na podstawie art. 228§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeczono przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 2025zł.,

- czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. przyjmując, iż czyn ten stanowi usiłowanie popełnienia tego przestępstwa i za to na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 231§1 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. przy przyjęciu, że czyn ten został popełniony w okresie od X 2005r. do 2 XII 2005r. i za to na podstawie art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynów z art. 231§2 k.k. i art. 266§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 231§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4. D. P. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt XVII – XXI czynów tj.

- czynu z art. 228§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 228§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

- czynów z art. 228§3 k.k. i art. 266§2 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. opisanych w pkt XVIII – XX przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 228§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeczono przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 4000zł. oraz zwrot G. T. (1) kwoty 2200zł.,

- czynu z art. 291§1 i za to na podstawie art. 291§1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

5. D. S. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt XXII – XXI V czynów przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 91§1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

6. S. B. (1) został uznany winnym popełnienia opisanych wyżej w pkt XXV – XXVIII czynów tj.

- czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

- czynu z art. 258§1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu z art. 230 §1 k.k. i art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. opisanych w pkt XVIII – XX przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 230§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeczono przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 300zł.,

- czynu z art. 229§3 k.k. i za to na podstawie art. 229§3 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczono kary łączne pozbawienia wolności wobec:

- Ł. M. (1) w wymiarze 4 lat
- R. M. (1) w wymiarze roku
- S. B. (1) w wymiarze 2 lat
- J. P. (1) w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy
- D. P. (1) w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono okresy tymczasowego aresztowania:

- J. P. (1) od dnia 4.06.2007r. do dnia 2.11.2007r.
- D. P. (1) od dnia 30.11.2007r. do dnia 25.07.2008r.
- S. B. (1) od dnia 24.11.2008r. do dnia 19.02.2009r.

Ponadto J. P. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu opisanego w pkt X.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. kwotę 5461,20zł., na rzecz adw. J. G. kwotę 5608,80zł. oraz na rzecz adw. A. D. – K. kwotę 5977,80zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym – R. M., D. S. i Ł.M..

Jednocześnie sąd zwolnił R. M., D. S. i Ł.M. od ponoszenia wydatków oraz opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Zwalniając pozostałych oskarżonych od ponoszenia opłaty zasądził od nich wydatki – w stosunku do J. P. w wysokości 2967,25zł., wobec D.P. w wysokości 1258,02zł., wobec S. B. w wysokości 2514,20zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca Ł. M., zarzucając:

1. obrazę przepisu postępowania karnego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. polegającą na dokonaniu jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przy uwzględnieniu okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, z pominięciem dowodów przemawiających na jego korzyść, przy jednoczesnym pominięciu reguły rozstrzygania wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nietrafnym przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony dopuścił się popełnienia pięciu przestępstw opisanych w punktach 1- 5 części wstępnej wyroku, podczas gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż w sprawie brak jest jednoznacznych dowodów wskazyjących na winę i sprawstwo oskarżonego.

Wniósł jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Ł. M. od czynów opisanych w punktach 1 – 5 części wstępnej, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca S. B., zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 258§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony pozostawał w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez Ł. M., w skład której wchodziły również inne osoby, podczas gdy nie miał on zamiaru popełniania przestępstw, nie miał jakiegokolwiek więzi organizacyjnej z grupą, nie znał jej zamierzeń, a ocena udziału tego oskarżonego w zdarzeniach faktycznych dokonana przez Sąd I

instancji nie obejmuje tego, że oskarżonemu Ł. M. jako kierującemu grupą przestępczą nie przedstawiono zarzutu w tym zakresie,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i uchybieniu normy nakazującej wszechstronne wyjaśnienie sprawy w sytuacji, gdy wyjaśnienia samego oskarżonego, który szczegółowo opisał swój udział w zdarzeniach faktycznych wskazują, że nie miał on zamiaru popełnienia przestępstw, a kierował się jedynie chęcią udzielenia informacji, nie przewidując, iż mogłyby one być komukolwiek pomocne przy popełnianiu przestępstw, nadto oparcie rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach i zeznaniach (pomówieniach) osób, co do których wobec prawomocnych rozstrzygnięć sąd nie ma wątpliwości, iż uczestniczyły one w zorganizowanych grupach przestępczych i to w różnych konfiguracjach osobowych i były lub są zainteresowane umniejszeniem swojej roli w niniejszym postępowaniu,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, że S. B. dopuścił się wszystkich zarzucanych mu przestępstw, dokonując ich umyślnie w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy jego działaniom nie można przypisać skutków w postaci wyczerpania ustawowych znamion występku z art. 229§3 k.k., art. 230§1 k.k., art. 239§1 k.k., art. 258§1 k.k., art. 291§1 k.k., za które został skazany.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. B. od zarzucanych mu czynów.

Obrońca D.S. we wniesionej apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony polecił R. L. nieodpłatne przekazanie oskarżonemu funkcjonariuszowi policji D.P. trzech laptopów i urządzenia wielofunkcyjnego w sytuacji, gdy takie ustalenia są wprost sprzeczne zarówno z relacją samych współoskarżonych, które zachowują logikę i niesprzeczność również w konfrontacji z zeznaniami świadka R. L. złożonymi w toku postępowania sądowego, w których odwołał swoje wcześniejsze zeznania, logicznie to tłumacząc,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, stanowiący konsekwencję zarzutu wskazanego w punkcie 1, polegający na uznaniu, iż oskarżony popełnił zarzucone mu czyny zabronione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji gdy rola, jaką odegrał oskarżony w zdarzeniach sprowadzała się do pośredniczenia w zawarciu umowy sprzedaży laptopów pomiędzy R. L. a D.P.,

3. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 5§1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na skazaniu oskarżonego w sytuacji gdy ocena zebranych dowodów w sprawie, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego, przy uwzględnieniu zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, nie pozwala na ustalenie sprawstwa oskarżonego co do zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów zabronionych,

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 291§1 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy oskarżonemu nie można przypisać tego typu czynu zabronionego polegającego na pomocy w zbyciu rzeczy pochodzących z przestępstwa w sytuacji gdy doszło do ich nieodpłatnego przekazania,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 11§1 k.k. i art. 12 k.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia również przestępstwa paserstwa w sytuacji gdy oskarżony wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24.11.2010r. w sprawie III K 228/09 został prawomocnie skazany za czyn ciągły z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. popełniony w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r., co stało na przeszkodzie postępowaniu o ujawnione później zachowania, będące jego elementami, które nie były przedmiotem wcześniejszego postępowania, gdyż całość czynu została objęta regułą ne bis in idem, co dotyczy również znamienia działania w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 65§1 k.k.),

6. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 17 §1 pkt 7 k.p.k. poprzez prowadzenie postępowania karnego przeciwko oskarżonemu co do czynów z art. 291§1 k.k. popełnionych pomiędzy wrześniem a grudniem 2005r. w sytuacji gdy oskarżony został już prawomocnie skazany za ten czyn w ramach czynu ciągłego obejmującego okres, kiedy miało dojść do popełnienia zarzuconych czynów zabronionych,

7. niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do popełnionego przez niego czynu zabronionego.

Formułując powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przepisów art. 291§1 k.k. i art. 65§1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca D.P. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych (czyn XVIII, XIX, XX części wstępnej) polegający na przyjęciu, iż oskarżony otrzymał komputery (3 laptopy) od świadka L. w zamian za udostępnienie informacji co do planowanych czynności służbowych, dotyczących D. S. i grupy przestępczej kierowanej przez Ł. M., gdy w rzeczywistości oskarżony dokonał zakupu w/w urządzeń, płacąc za nie cenę niewiele niższą od cen rynkowych, i nie przekazywał nikomu żadnych wiadomości na temat jakichkolwiek czynności służbowych – oskarżony jako dzielnicowy żadnych wiadomości na temat śledztw wobec zorganizowanych grup przestępczych nie posiadał, nadto sąd nie ustalił jakie w szczególności wiadomości oskarżony miałby przekazać i komu takie wiadomości miałby przekazywać oraz jaki skutek miałyby mieć przekazanie w/w wiadomości na prowadzone postępowania,

2. błąd w ustaleniach faktycznych (czyn XVII części wstępnej) polegający na przyjęciu, iż oskarżony otrzymał od Ł. M. kwotę 600zł. w zamian za udaremnienie postępowania karnego, gdy w rzeczywistości oskarżony nie przyjmował od Ł. M. żadnych kwot, nie udaremniał żadnego postępowania karnego, a jako dzielnicowy żadnych postępowań karnych nie prowadził i nie miał nawet żadnych możliwości ich „udaremniania”,

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość, iż komputery (3 laptopy) oraz urządzenie wielofunkcyjne E. (co do urządzenia E. czyn XXI części wstępnej wyroku) pochodzą z przestępstwa, gdy w rzeczywistości okoliczności ich zakupu, a w szczególności cena nie odbiegały od zwykłych okoliczności zakupu tego typu urządzeń w handlu obwoźnym i u przedstawicieli handlowych firm prowadzących sprzedaż u klienta bądź z magazynu,

4. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 228§3 k.k. przez jego błędną wykładnię polegające na uznaniu, iż wykonywanie przez oskarżonego obowiązków dzielnicowego daje możliwość wpływania na jakiegokolwiek prowadzone postępowania karne i na takie postępowanie wpływało, nadto przez przyjęcie, iż nawet hipotetyczne przyjęcie kwoty 600zł. przez oskarżonego pozostaje w jakimkolwiek związku z wykonywanymi przez niego czynnościami służbowymi dzielnicowego,

5. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 266§2 k.k. przez jego błędną wykładnię polegające na przyjęciu, iż podanie przez funkcjonariusza policji osobie postronnej danych dotyczących rejestracji i pochodzenia pojazdu (sprawdzenie tzw. legalności pochodzenia pojazdu) jest ujawnieniem danych poufnych lub zastrzeżonych danych jednocześnie powodujących szkodę w prawnie chronionym interesie,

6. naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. przez jego niezastosowanie, polegające na dowolnej ocenie zeznań świadka L., a to przez pominięcie podczas oceny w/w dowodu stanu zdrowia psychicznego świadka (podejrzenie zespołu (...)), potwierdzonego w licznych opiniach biegłych – wydanych również w innych sprawach karnych wobec w/w, jego osobistego interesu w niesłusznym i notorycznym obciążaniu innych osób – w szczególności statusu świadka koronnego, nadziei na nadzwyczajne złagodzenie kary w innych postępowaniach karnych, zdolności do psychomanipulacji osobami i zdarzeniami, posługiwania się wielokrotnie zamierzonymi kłamstwami i zmyśleniami

dla uzyskania swoich korzyści procesowych oraz przez pominięcie okoliczności, iż pomówienia świadka (odwołane przed sądem) nie znajdują żadnego potwierdzenia w innych dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie,

7. naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. przez jego niezastosowanie, polegające na pominięciu podczas oceny zeznań świadka B., jej udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez Ł. M., konfliktu pomiędzy świadkiem a M., spowodowanym sporami w zakresie wewnętrznych rozliczeń (również finansowych) pomiędzy członkami w/w grupy, nadto pominięciu skazania B. za udział w przestępstwach związanych z działalnością w/w grupy i wzajemnym obciążaniu się odpowiedzialnością za działania grupy, tak przez oskarżonego M. jak i świadka B. w sprawie III K 46/13 Sądu Okręgowego w Świdnicy,

8. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu faktu uniewinnienia oskarżonego P. od zarzutu dokonania rozboju na osobie K. F. w sprawie III K 46/13 Sądu Okręgowego w Świdnicy,

9. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do D. P. polegającą na pominięciu przez sąd wszystkich okoliczności łagodzących mających wpływ na wymiar kary,

10. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż praktycznie nie istnieją żadne okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego,

11. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 53§1 i 2 k.k. przez jego niezastosowanie polegające na wymiarze kary oskarżonemu z pominięciem zasad w/w przepisu, w szczególności z pominięciem oceny dolegliwości kary, stopnia społecznej szkodliwości czynu, pomijając cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, nadto z pominięciem motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu,

12. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 86§1 k.k. przez jego niewłaściwe niezastosowanie polegające na przyjęciu pełnej kumulacji orzeczonych kar pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego.

Wniósł jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca J. P., zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 258§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony pozostawał w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez Ł. M., w skład której wchodziły również inne osoby, podczas gdy nie miał on zamiaru popełniania przestępstw, nie miał jakiegokolwiek więzi organizacyjnej z grupą, nie znał jej zamierzeń, a ocena udziału tego oskarżonego w zdarzeniach faktycznych dokonana przez Sąd I instancji nie obejmuje tego, że oskarżonemu Ł. M. jako kierującemu grupą przestępczą nie przedstawiono zarzutu w tym zakresie,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i uchybieniu normy nakazującej wszechstronne wyjaśnienie sprawy w sytuacji, gdy wyjaśnienia samego oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznawał się do stawianych mu zarzutów i szczegółowo opisał swój udział w zdarzeniach faktycznych wskazują, iż jako funkcjonariusz Policji nie brał on udziału w czynnościach w postępowaniach karnych z udziałem oskarżonych, nie mógł on zatem brać udziału w działaniach szkodzących w/w postępowaniom karnym, nadto pomimo korzystnych dla oskarżonego wyników na obecność narkotyków w jego organizmie, błędne jest przypisanie mu zażywania tych substancji i udział w obrocie nimi,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, że J. P. dopuścił się wszystkich zarzucanych mu przestępstw, dokonując ich umyślnie w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy jego działaniom nie można przypisać skutków w postaci wyczerpania ustawowych znamion występku z art. 228§3

k.k., art. 231§1 i 2 k.k., art. 239§1 k.k., art. 258§1 k.k., art. 266§2 k.k., art. 58 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które został skazany.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i niewinnienie J. P. od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach IX, XI – XVI części wstępnej.

W apelacji od wyroku obrońca R. M. zarzucił rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego bez dobrodziejstwa jej warunkowego zawieszenia wynikającą z niezasadnego przyjęcia, że oskarżony ten nie zasługuje na obdarzenie go dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary, chociaż:

- wyjaśnienia tego oskarżonego stanowiły podstawę do ustalenia winy i sprawstwa nie tylko tego oskarżonego, ale i innych oskarżonych,

- w grupie przestępczej, do której należał z innymi oskarżonymi pełnił on rolę podrzędną,

wobec czego orzeczenie kary pozbawienia wolności nawet w jej dolnym wymiarze bez jej warunkowego zawieszenia stanowiło w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy było rażąco surowe, ponieważ na podstawie ujawnionych okoliczności umożliwiły one postawienie zarzutów innym współoskarżonym zorganizowanej grupy przestępczej co powinno mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary w świetle dyrektyw art. 53§1 k.k.

Wskazując na powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zawieszenie oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi obrazę prawa karnego materialnego, tj. art. 45§1 k.k. polegającą na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego D. P. za czyn z art. 228§3 k.k. i art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. opisany w punkcie XVII części wstępnej środka karnego przepadku korzyści majątkowej w postaci kwoty 600zł. uzyskanej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa w sytuacji gdy orzeczenie tego środka jest obligatoryjne.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec D.P. za czyn opisany w punkcie XVII części wstępnej na podstawie art. 45§1 k.k. przepadku osiągniętej korzyści majątkowej w postaci kwoty 600zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

1. Za niezasadny należy uznać podnoszony przez obrońcę Ł. M. zarzut obrazę przepisów prawa procesowego mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, gdyż wbrew podniesionym w apelacji argumentom Sąd Okręgowy nie naruszył zasad, jakimi winien kierować się przy ocenie zebranych w sprawie dowodów i nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia dotyczącego oskarżonego. Sąd I instancji w swym uzasadnieniu ustosunkował się do całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym do dowodów świadczących o sprawstwie i winie Ł. M..

Autor apelacji, zarzucając to uchybienie w istocie nie wskazał, jakich jego zdaniem błędów dopuścił się sąd w zakresie zasad logicznego rozumowania przy dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzestając na zaakcentowaniu odmiennych w zasadniczej części od dokonanych ustaleń wyjaśnień oskarżonego.

Treść apelacji poza sformułowaniem ogólnikowego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w żaden sposób merytorycznie nie odnosi się do przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia analizy materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji i wysnutych na tej podstawie wniosków w zakresie odpowiedzialności oskarżonego.

Oczywistym jest, że jak zwykle w tego typu sprawach materiał dowodowy ulega podziałowi na wyjaśnienia oskarżonego i relacje obciążającej go osoby lub osób. Zadaniem zaś Sądu orzekającego jest analiza tych dowodów pod kątem waloru wiarygodności dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

Treść uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że analiza taka została dokonana i przy realizowaniu tej czynności Sąd I instancji nie pominął także dowodów, o których mowa w apelacji.

To, że Sąd I instancji krytycznie odniósł się do większości relacji składanych przez oskarżonego nie oznacza naruszenia zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. lub w art. 5§2 k.p.k.

Nie jest nietypową sytuacją, w której na pewnym etapie postępowania dochodzi do zmiany relacji składanych czy to przez podejrzanego/oskarżonego czy też świadka. Zadaniem sądu orzekającego jest konieczność analizy takiego dowodu, wskazanych przez daną osobę motywów, które do zmiany jej relacji doprowadziły.

Tak też postąpił Sąd Okręgowy w odniesieniu do postawy przyjętej przez Ł. M., przy czym ze względu na fakt, iż oskarżony ten odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, sąd w sposób wnikliwy i szczegółowy przeanalizował treść poszczególnych relacji złożonych przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego, wykluczając aby wpływ na nie miały inne osoby czy też chęć nieprawdziwego obciążenia współoskarżonych.

Oczywiście z uwagi na wagę tego dowodu zadaniem Sądu orzekającego była wnikliwa jego ocena i rozważenie czy wyjaśnienia Ł. M., w których przyznał się on do popełnienia większości z zarzucanych mu czynów nie były wyrazem realizacji własnego interesu faktycznego lub procesowego.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób jednoznaczny wskazuje, że ocena taka została dokonana.

Podkreślenia wymaga walor uzasadnienia sporządzonego przez Sąd I instancji, w którym w sposób bardzo szczegółowy przeanalizowano dowody odnoszące się do poszczególnych jednostkowych czynów zarzucanych oskarżonym, wskazując na wzajemny związek pomiędzy poszczególnymi dowodami i wypływające z dokonanej oceny wnioski.

To co praktycznie pomija autor apelacji to fakt, że dowód w postaci wyjaśnień Ł. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym nie jest dowodem odosobnionym, nie stanowi jedynej podstawy do poczynienia ustaleń dotyczących sprawstwa oskarżonego.

W odniesieniu do poszczególnych przypisanych Ł. M. czynów Sąd Okręgowy wskazał na uzupełniające, potwierdzające te wyjaśnienia także inne dowody.

Złożone przez Ł. M. wyjaśnienia w dniach 14.02.2008r. i 7.03.2008r., w których opisał on swoją znajomość z J. P., podając jednocześnie, że w zamian za ujawnianie informacji służbowych przez tego funkcjonariusza wręczył mu zarówno pieniądze jak i środki odurzające znajdują swoje odzwierciedlenie w wielu relacjach tak współoskarżonych jak i świadków.

Relacje te potwierdzają zarówno bliską znajomość pomiędzy Ł. M. a J. P. (np. zeznania E.Z., M. B., A. M., wyjaśnienia W. C., W. M.) jak i wprost odnoszą się do faktu przekazania korzyści majątkowej J. P. (wyjaśnienia R.M.).

W uzasadnieniu swego wyroku Sąd I instancji w sposób szczegółowy dowody te omówił, posługując się cytatami wypowiedzi tych osób i wymowa tych słów jest jednoznaczna.

Oczywiście należy zauważyć, że wszystkie te osoby popadły w konflikt z prawem, część z nich współpracowała z Ł. M. w ramach grupy przestępczej nie oznacza to jednak, iż a priori dowód taki jest nieprzydatny, skażony chęcią osiągnięcia jakiegoś celu procesowego. Nie można zapominać, że niektóre z tych osób, jak W. C. czy M. B. odpowiedzialność karną za swoje czyny już poniosły, a pomimo tego nie dokonały zmiany obciążających inne osoby relacji.

Zwrócić należy uwagę na konsekwentne wyjaśnienia składane przez R. M., który w toku postępowania przygotowawczego opisał szczegółowo zdarzenia, w których uczestniczył i których był świadkiem: przekazanie w samochodzie przez J. P. dokumentów i wręczenie mu za to przez Ł. M. pieniędzy, przekazanie na polecenie Ł. M. amfetaminy J. P..

Nie jest prawdziwe stwierdzenie apelującego o enigmatyczności relacji R. M., zasłanianiu się niepamięcią. Jak wynika z treści protokołu rozprawy oskarżony ten nie powoływał się na swój stan zdrowia, który miałby uniemożliwiać mu odniesienie się do składanych relacji, i w odróżnieniu od Ł. M. na zadawane mu pytania udzielał odpowiedzi, czyniąc to w sposób zborny i logiczny.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji fakt wręczenia przez oskarżonego 600zł. D.P. w zamian za czynności mające na celu udaremnienie postępowania karnego w sprawie o rozbój potwierdzają w poszczególnych zakresach uzupełniające się relacje M. B., E. P. i S. B.. Przeczą one linii obrony oskarżonego o nieznanomości z D.P. oraz wskazują na przebieg zdarzenia z udziałem właśnie tych osób związany z rozbojem dokonany na K. F..

Na dojście do takiego spotkania wprost wskazują wyjaśnienia S. B. (k. 3441 – 3442).

Podstawowym dowodem w oparciu, o który poczyniono ustalenia faktyczne były zeznania złożone przez M. B.. Świadek ten przekazał nie tylko posiadane przez siebie wiadomości wynikające z obserwacji tego spotkania, ale i usłyszane od Ł. M.. Pozwoliły one świadkowi zarówno zrozumieć cel i charakter rozmowy prowadzonej przez oskarżonego z policjantem jak i odnieść ją do konkretnego zajścia. To bezpośrednio od Ł. M. świadek dowiedział się, że chodzi o rozbój z (...) dokonany przez kolegę i że sprawa została załatwiona. Uwzględniając fakt, iż bezpośrednio po zdarzeniu świadek usłyszała od oskarżonego, że załatwienie sprawy kosztowało go 600zł., bo tyle dał policjantowi (zeznania z dnia 24.10.2006r.) uznać należy, że w istocie do wręczenia takiej korzyści doszło.

Swoje uprzednie zeznania M. B. podtrzymała także w toku przewodu sądowego i nadany tym relacjom walor przez Sąd Okręgowy, wbrew sugestiom skarżącego nie nasuwa zastrzeżeń.

Częściowym potwierdzeniem tych zeznań jest relacja E. P., która dostrzegła spotkanie Ł. M. z S. B. i policjantem.

Formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnoszący się do czynu opisanego w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku skarżący oparł go wyłącznie o wyjaśnienia Ł. M. powstałe na pewnym etapie postępowania karnego, kiedy to oskarżony zaprezentował wersje zdarzenia, podczas którego miałby zostać zaatakowany przez A. K. nożem i reagując na ten atak rzucił pułą.

W sposób prawidłowy Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na odosobniony charakter tych wyjaśnień pozostających w sprzeczności z innymi dowodami.

Oczywiście dostrzec należy pewną szczątkowość relacji złożonej przez A. K. wynikającą ze stanu, w jakim pokrzywdzony znajdował się w trakcie zajścia (okoliczności, iż znajdował się pod wpływem alkoholu świadek zresztą nie taił). Nie mniej jednak jego zeznania pozwalają na ustalenie wszystkich niezbędnych elementów dla przypisania oskarżonemu przestępstwa rozboju: żądanie wydania karty bankomatowej (uzyskanej zresztą w wyniku dokonywanych oszustw przy zaciąganiu kredytów), uderzenie pokrzywdzonego w twarz pułą i wręczenie wskutek tego przez A. K. karty Ł. M..

W odróżnieniu od wyjaśnień oskarżonego zeznania pokrzywdzonego nie stanowią jedyne dowodu powalającego na poczynienie prawidłowych ustaleń co do przebiegu zdarzenia; trafnie zwrócił uwagę Sąd I instancji na związek tych relacji z innymi dowodami.

Co prawda zeznania H. K. są bardzo fragmentaryczne, gdyż świadek zapamiętał jedynie fakt uderzenia brata przez oskarżonego, nie potrafiąc wskazać powodu takiego zachowania. Jednocześnie jednak stwierdził, że w chwili uderzenia brat siedział (k. 682), co przeczy wyjaśnieniom oskarżonego, że był atakowany i to przy użyciu niebezpiecznego narzędzia.

Najistotniejszym jednak dowodem, któremu sąd orzekający nadał przymioty wiarygodności są zeznania M. B., nie tylko zbieżne z relacjami powołanymi wyżej osób, ale i w sposób szczegółowy przedstawiający przebieg zdarzenia w mieszkaniu.

Pozwalają one zarówno na ustalenie, że Ł. M. wiedział o posiadaniu przez A. K. karty bankomatowej i to stało się powodem jego wizyty w mieszkaniu, w którym pokrzywdzony przebywał, jak i potwierdzają fakt żądania przez oskarżonego oddania tej karty, uderzenia w głowę pokrzywdzonego pufą, gdy ten odmówił i wreszcie wydania karty.

Co charakterystyczne, jak stwierdził świadek, po zdarzeniu Ł. M. dzwonił do znajomego mu policjanta celem ustalenia czy doszło do zgłoszenia zawiadomienia w związku z tym zajściem (k. 1024).

Wskazując na wzajemny związek pomiędzy tymi dowodami Sąd Okręgowy na ich podstawie dokonał właściwych i prawidłowych ustaleń co do faktu dopuszczenia się przez Ł. M. przestępstwa rozboju, traktując złożone przez oskarżonego wyjaśnienia jako typową linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Na sprawstwo czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku wskazują wyjaśnienia złożone przez S. B.. Zarówno podczas przesłuchania w dniu 25.11.2008r. jak i w dniu 3.12.2008r. przyznał on, że na prośbę Ł. M. za pośrednictwem funkcjonariusza (...)Komisariatu Policji w W. sprawdzał, czy w prowadzonym postępowaniu została zabezpieczona jakaś paczka, którą to okolicznością Ł. M. była zainteresowany. Za przekazanie tej informacji policjantowi S. B. dał 50zł. przekazane mu przez oskarżonego.

Te wyjaśnienia S. B. podtrzymał też na rozprawie i brak jest podstaw, aby uznać, że pomawiał on współoskarżonego o zdarzenia nie mające miejsca w rzeczywistości.

Także i w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku wyjaśnienia Ł. M. złożone w dniu 7.03.2008r., 9.09.2008r. i 15.10.2008r. wskazujące na próby odzyskania zabezpieczonego w G. samochodu, podjęcie się pośrednictwa w załatwieniu tej sprawy przez S. B. i wręczenie mu telefonu nie są dowodem jedynym pozwalającym na wnioskowanie o sprawstwie oskarżonego.

Zwracając uwagę na wielokrotność tych relacji należy zauważyć, że w części potwierdzają je wyjaśnienia S. B. (przekazanie telefonu, obietnica kolacji) oraz zeznania M. B., przekazującej informacje o próbach odzyskania samochodu zabezpieczonego przez KP w G., które czynili współoskarżeni.

Zanegowanie przez Ł. M. na rozprawie swych uprzednich wyjaśnień odnoszących się do tego zdarzenia nie umniejsza w niczym waloru ich wiarygodności, zwłaszcza w sytuacji gdy to właśnie w tych wyjaśnieniach po raz pierwszy pojawia się kwestia zabezpieczonego samochodu P. i osoba nieobjętego jeszcze postępowaniem S. B., okoliczności, które oskarżony ujawnia samorzutnie i powiela.

Te właśnie powołane wyżej dowody osobowe pozwoliły Sądowi I instancji na weryfikację wersji podanych przez oskarżonego na poszczególnych etapach postępowania karnego.

Ocena ta jest trafna i dokonana zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Należy zauważyć, że dokonując oceny wyjaśnień Ł. M., w których oponował on zasadności stawianych mu zarzutów, Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał na przeczące im dowody.

Zgodzić się należy, że postawa oskarżonego wyrażająca się w składaniu określonej treści wyjaśnień nie może naruszać zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5§1 k.p.k. Obowiązkiem jednak sądu orzekającego jest dokonanie oceny tego dowodu i Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie tak uczynił.

W sposób szczegółowy Sąd Okręgowy wskazał na te okoliczności, które jego zdaniem przemawiały za brakiem waloru wiarygodności postawy przyjętej przez oskarżonego na rozprawie. Dokonał analizy wersji zdarzeń przedstawionych przez oskarżonego, odnosząc je nie tylko do obciążających go relacji innych osób, ale i zasad logiki.

To właśnie sprzeczność z zeznaniami powołanych wyżej świadków i współoskarżonych nakazuje odmówić wiarygodności relacjom oskarżonego w takim zakresie, w jakim są one niezgodne z tymi dowodami.

Sąd Okręgowy dokonał oceny wszystkich zgromadzonych w toku postępowania karnego dowodów, wskazał - dlaczego i w jakim zakresie uznał je za wiarygodne i podkreślił wzajemny związek wyjaśnień Ł. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym z innymi dowodami, które pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących na dopuszczenie się przez oskarżonego przypisanych mu czynów przestępnych.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy odniósł się do całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowody te omówił. Oczywistym jest natomiast, iż w sytuacji, gdy istnieją w sprawie dowody nawzajem sprzeczne Sąd winien dokonać ustaleń faktycznych tylko na podstawie tych, które uznaje za wiarygodne, co też uczynił. Zauważyć należy, iż treść uzasadnienia wskazuje, na jakich dowodach (czy to z postępowania przygotowawczego czy też z przewodu sądowego) Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych.

Z uwagi na zakres apelacji należy podkreślić, że brak jest podstaw do kwestionowania orzeczonej wobec Ł. M. kary (czy to kar jednostkowych czy też kary łącznej).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał na przesłanki, jakimi kierował się kształtując wymiar poszczególnych kar. W sytuacji uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, rozmiaru jego przestępczej działalności, znacznej przewadze okoliczności obciążających zgodzić się należy, że orzeczona wobec niego kara jest współmierna do wagi dokonanych przestępstw i realizuje ona wymagania prewencji, o których mowa w art. 53 k.k.

2. Za trafny należy uznać zarzut podniesiony przez obrońcę S. B. co do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisania temu oskarżonemu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu swego wyroku Sąd Okręgowy w sposób niejako zbiorczy odniósł się do przestępstwa z art. 258§1 k.k., które zostało zarzucone trzem oskarżonym, w większości rozważań uwagę poświęcając J. P..

Dokonując zestawienia tego oskarżonego z S.B. niewątpliwie nie można pomiędzy tymi osobami stawiać znaku równości tak co do możliwości pozyskania przez nich informacji o kierowanej przez Ł. M. grupie przestępczej jak i zakresu materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie nie budzących wątpliwości ustaleń co do udziału w tej grupie.

Inaczej należy ocenić potencjalne możliwości uzyskania wiadomości o charakterze działalności Ł.M. i współpracujących z nim osób przez funkcjonariusza Policji, zatrudnionego w Komisariacie, w którym prowadzone były postępowania związane z oszustwami kredytowymi, funkcjonariusza, który z Ł. M. spotykał się często, przekazując mu tak dokumenty dotyczące przestępczej działalności, jak i inne informacje odnoszące się do prowadzonych postępowań, inaczej zaś te kryteria odnieść należy do osoby S. B..

Nie można zapominać, że oskarżony ten nie był funkcjonariuszem Policji, informacje pozyskiwał za pośrednictwem swoich znajomych w komisariacie pracujących, a więc dostęp do nich miał zdecydowanie bardziej ograniczony i tym samym węższy był zakres wiadomości, z którymi mógł się zetknąć.

Już w oparciu o wyjaśnienia S. B. należy przyjąć, że Ł. M. znał od kilku lat, jednakże była to znajomość dość luźna. Także i treść jego wyjaśnień pozwala uznać, że wiedział, iż L. M. miał problemy z prawem, wskazuje na to choćby uprzedzenie go przez J. K. (k. 3443). Na taką świadomość wskazuje także skontaktowanie Ł. M. z D.P. jak i charakter informacji, pozyskaniem których Ł. M. był zainteresowany.

Nie można jednak na tej podstawie przyjąć ustalenia, że S. B. wiedział, że Ł. M. działa w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wyludzaniem kredytów i że znał poza nim jakiegokolwiek inne osoby, które w tej grupie miałyby uczestniczyć.

Takiej wiedzy w swych wyjaśnieniach oskarżony zaprzeczył i ustalenia takiego nie można poczynić w oparciu o inne dowody.

Podkreślenia wymaga przy tym, że sprowadzają się one do dość ogólnikowych wyjaśnień Ł. M.. Pomijając tę część związaną z pozostałymi przypisanymi S.B. czynami, Ł. M. odnosząc się do roli S. B. czynił to w sposób bardzo ogólny, nie potrafiąc sprecyzować jakich osób i postępowań pozyskane za pomocą tego oskarżonego informacje dotyczyły.

Niewiele wnoszą do tej kwestii zeznania M. B., która przekazała jedynie spostrzeżenia co do współpracy Ł.M. z oskarżonym.

Także i okoliczności popełnienia przypisanych S. B. przestępstw, łączące niewątpliwie osobę Ł. M. ze światem przestępczym, nie pozwalają na ustalenie, iż oskarżony wiedział o funkcjonowaniu grupy przestępczej. Niewątpliwie to na prośbę Ł. M. dokonywał on pozyskania danych wiadomości co nie jest tożsame z przyjęciem, że czynił to w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Dla takiego ustalenia, jak wskazuje się w orzecznictwie niezbędne jest m.in. przyjęcie, że sprawca ma świadomość istnienia takiej grupy, przystępuje do niej i akceptuje jej cele.

O ile można na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego wysnuć wniosek, że S. B. miał świadomość, iż Ł. M. prowadzi działalność przestępczą i że związek z nią mogą mieć informacje, o których pozyskanie prosi, to dalej idące ustalenie, że czyni to w ramach grupy przestępczej i przekazując te wiadomości S. B. akceptuje swój udział w takiej grupie uznać należy za bezpodstawne i dowolne.

Z tych względów niezbędnym było uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu z art. 258§1 k.k.

Nie zasługują natomiast na uwzględnienie pozostałe zarzuty podniesione przez obrońcę S. B..

Wbrew sugestiom skarżącego Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy, w oparciu o wskazane przez siebie dowody poczynił trafne ustalenia faktyczne, które pozwoliły na przypisanie oskarżonemu pozostałych zarzucanych mu czynów. Dokonana w tym zakresie ocena materiału dowodowego jest pełna i nie narusza zasad, jakimi winien kierować się sąd orzekający. Nie pominięto przy tej ocenie żadnych dowodów, a nie sposób ograniczyć jej, jak to zresztą czyni sam apelujący, wyłącznie do fragmentów wyjaśnień złożonych przez S. B., przeczącego chęci popełnienia przestępstw.

W istocie poza zanegowaniem podjętych przez Sąd I instancji rozstrzygnięć autor apelacji jak sam określa wdaje się w polemikę z takimi decyzjami, lakonicznie uzasadniając swoje stanowisko.

Wbrew twierdzeniu skarżącego należy zauważyć, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał na dowody pozwalające mu na wysnucie wniosków co do zasadności przedstawionego S. B. czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku.

W sposób prawidłowy przeanalizował Sąd I instancji treść wyjaśnień S. B. odnoszących się do rozmowy z Ł. M. i powziętej wiadomości o „problemie z policją”. Za w pełni zasadny należy uznać w kontekście tych słów wniosek, iż celem ustalonego przez S. B. spotkania z D.P. nie była przecież chęć postąpienia przez Ł. M. w sposób przewidziany prawem (do spotkania dochodzi bowiem na ulicy, nie w budynku Komisariatu), lecz „załatwienia” sprawy, uniknięcia kłopotów.

Wyjaśnieniom S. B. co do nieposiadania wiedzy na temat rozmowy pomiędzy Ł. M. a D.P. przeczą zeznania M. B., która widziała przebieg tego spotkania, tak jak i E. P.. Należy zauważyć, że oskarżony zaparkował swój samochód obok pojazdu Ł. M., tam też stanął radiowóz, nie było żadnej potrzeby, aby S.B. miał gdzieś odchodzić podczas prowadzonej rozmowy. O tym, iż Ł.M. nie krył jej treści świadczy choćby fakt, że po chwili do policjantów przyprowadził M. P., a więc osobę, której zgłoszenie o przestępstwie miało dotyczyć (k. 3387).

Fakt wręczenia korzyści majątkowej za udaremnienie wyników postępowania karnego obejmującego to zdarzenie wynika z zeznań M. B., odtwarzającej słowa Ł. M. usłyszane tuż po spotkaniu.

Nie sposób uznać, by zaprezentowana przez Sąd Okręgowy analiza powyższego materiału dowodowego była dowolna, a wysnute na jej podstawie wnioski nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, przeczące możliwości dokonania ustaleń w zakresie przypisanego S. B. czynu.

Jak wskazano przy okazji omówienia apelacji obrońcy L. M. o sprawstwie w zakresie czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku świadczą wyjaśnienia złożone przez S. B. w toku postępowania przygotowawczego.

S. tych relacji nie pozwala na ustalenie, jakiego postępowania miała dotyczyć uzyskana przez oskarżonego informacja co nie oznacza, że wyjaśnienia te nie zawierają wszystkich niezbędnych elementów dla przypisania przestępstwa łapownictwa (udzielenie korzyści majątkowej w zamian za pozyskanie informacji w wyniku naruszenia prawa przez funkcjonariusza publicznego).

Bez znaczenia dla przyjętej kwalifikacji prawnej czynu jest waga uzyskanej w wyniku zachowania opisanego w §3 art. 229 k.k. informacji, chociaż niewątpliwie miała ona znaczenie dla Ł. M. (lub innej znanej mu osoby) skoro o uzyskanie wiadomości co do czynności przeszukania do S. B. się zwracał.

Wbrew sugestiom skarżącego niewątpliwie przekazanie takiej informacji przez funkcjonariusza Policji stanowiło naruszenie przepisów prawa albowiem stanowiło ujawnienie wiadomości z postępowania karnego osobie nieuprawnionej nie zaś decyzję mieszczącą się w zakresie uznania związanego z oceną konkretnej sytuacji przez tego funkcjonariusza.

Zwrócić tu należy uwagę na przepisy rozdziału 17 kodeksu postępowania karnego wskazujące na ograniczenia dostępu do informacji postępowania karnego czy przepisy ustawy o Policji odnoszące się do obowiązku zachowania tajemnicy służbowej przez funkcjonariusza. Sąd Apelacyjny podziela też ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji odnoszącą się do przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie XXVII.

Na poczynienie ustaleń w tym zakresie pozwalają tak wyjaśnienia Ł. M. jak i częściowo wyjaśnienia S. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego.

To z wyjaśnień Ł. M. złożonych w dniu 7.03.2008r. wynika, że kiedy zapytał S. B. czy może mu pomóc w odzyskaniu samochodu stojącego na parkingu policyjnym w G. oskarżony stwierdził, że ma tam kolegę na Komisariacie i przez niego będzie próbował coś załatwić (k. 2709 – 2710). Z dalszej relacji Ł. M. wynika, że S. B. miał na ten temat rozmawiać z S. i dowiedzieć się, że samochód stanowi dowód w sprawie, gdyż znaleziono na nim złom.

Odnosząc się do tej kwestii S. B. podczas przesłuchania w dniu 3.12.2008r. podał, że Ł. M. użył określenia, żeby się dowiedział „jak można wyciągnąć zatrzymanego w G. Busa m- ki P.” k. 3480. Oskarżony podał, że takie informacje próbował uzyskać za pośrednictwem R. H..

Powyższe dowody przeczą więc prezentowanemu przez apelującego pogładowi, iż w działaniu oskarżonego nie można doszukać się bezprawności; wskazują one bowiem, że S. B. informował Ł. M., iż ma znajomego policjanta i spróbuje uzyskać informacje co do możliwości odzyskania samochodu. Kontekst obu przytoczonych wyżej wyjaśnień wskazywał, że chodziło o „odzyskanie” samochodu, który został zatrzymany, a więc nie uzyskanie informacji o możliwościach przewidzianych prawem, lecz skutek znalezienia osoby mogącej wpłynąć na zwrot tego pojazdu, stąd przecież wynikała konieczność poszukiwania znajomych i podjęcie się pośrednictwa przez S. B..

To, iż za pośrednictwem R. H. uzyskał on informację o działaniach prawnych, jakie może podjąć właściciel pojazdu nie wpływa na uprzednie zrealizowanie znamion przestępstwa płatnej protekcji.

Za błędny należy uznać wyrażony w uzasadnieniu apelacji pogląd o konieczności uzyskania przez osobę podejmującą się protekcji określonego wyniku swego działania.

Płatna protekcja jest przestępstwem formalnym, którego dokonanie następuje już w momencie podjęcia się przez pośrednika załatwienia sprawy w zamian za uzyskaną lub obiecaną korzyść majątkową lub osobistą. Jak to ujął SN

w wyroku z dnia 29 lutego 1984 r. (Rw 53/84, OSNKW 1984, nr 9-10, poz. 94), faktyczne osiągnięcie przez sprawcę korzyści, jak również to, czy i w jaki sposób sprawca realizuje pośrednictwo w załatwieniu sprawy, nie należą do znamion omawianego przestępstwa (A.Marek – Komentarz do Kodeksu karnego).

Na okoliczności te zwrócił zresztą uwagę w uzasadnieniu swego wyroku Sąd Okręgowy.

Bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego jest więc to czy miał on realną możliwość wpłynięcia na inną osobę, aby doszło do wydania pojazdu i czy orientował się kto jest uprawniony do wydania w tym zakresie stosownego postanowienia.

Jak wynika z treści wyjaśnień S. B. od Ł. M. otrzymał on telefon komórkowy, który następnie przekazał synowi. Odnosząc się do zarzutu apelującego co do braku świadomości oskarżonego co do pochodzenia tego przedmiotu należy odwołać się do wyjaśnień złożonych przez Ł. M. w dniu 9.09.2008r. w których stwierdził on, że S. B. telefon ten dostał za darmo i wiedział, że przedmiot ten pochodził z wyłudzenia (k. 3377).

Z opisu tego czynu Sąd Apelacyjny wyeliminował jedynie zwrot o żądaniu przez oskarżonego korzyści majątkowej, gdyż żaden dowód nie pozwala na poczynienie takiego ustalenia.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego od jednego z czynów zachodziła konieczność orzeczenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności.

Określając wysokość kary łącznej sąd winien mieć na względzie przede wszystkim związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy czynami oraz ich bliskość czasową.

Kara łączna pozbawienia wolności wobec S. B. objęła kary jednostkowe za czyny opisane w punktach: XXV, XXVII i XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku i mogła być wymierzona w rozmiarze od roku pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar).

Niewątpliwie pomiędzy popełnionymi w tej konfiguracji przez skazanego przestępstwami zachodził częściowo związek przedmiotowy (tożsamość przedmiotu ochrony w przypadku czynów skierowanych przeciwko przestępstwom określonym w rozdziale XXIX kodeksu karnego), z drugiej zaś należy zauważyć, że do ich zaistnienia doszło w przeciągu kilku miesięcy.

Te okoliczności przemawiały za zastosowaniem wobec oskarżonego przy określaniu kary łącznej pozbawienia wolności zasady częściowej absorpcji i ustalenie jej wysokości na rok i 6 miesięcy.

Podkreślić jednocześnie należy, że brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania tak ukształtowanej kary pozbawienia wolności.

W pełni należy zgodzić się z uwagami wyrażonymi w tym zakresie przez Sąd Okręgowy. To przede wszystkim względ na społeczne oddziaływanie kary czyniłby niesprawiedliwym rozstrzygnięcie polegające na zastosowaniu wobec S. B. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Poza polem widzenia nie może pozostawać przecież postawa oskarżonego, nie znajdująca swego odzwierciedlenia w przypisanych mu czynach wyrażająca się w udzieleniu Ł. M. szeregu informacji dotyczących jego i innych osób. Odwołując się do treści wyjaśnień Ł. M. złożonych w dniu 19.02.2009r. nie można ich wagi sprowadzić, jak to czyni apelujący, do rzeczy nieistotnych, gdyż tak nie można potraktować informacji odnoszących się do prowadzonych postępowań karnych, czynności poszukiwawczych czy założonym podsłuchu.

3. Odnosząc się do zarzutów zawartych w środku odwoławczym wniesionym przez obrońcę D. S. Sąd Apelacyjny chce podkreślić, że w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji.

Dostrzegając fakt, że w istocie ustalenia faktyczne wskazujące na dopuszczenie się przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa oparte zostały na relacjach złożonych przez R. L. należy jednak zauważyć, że nic nie stoi na przeszkodzie

by w oparciu o tylko jeden dowód wnioskować o sprawstwie danej osoby, oczywiście o ile ocena tego dowodu została przeprowadzona w sposób zgodny z regułami określonymi przepisami ustawy.

Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i wnikliwy przeanalizował złożone przez R. L. wyjaśnienia i zeznania, dostrzegł ich zmianę, do której doszło na rozprawie i do tych relacji się ustosunkował. Podał motywy, dla których uznał za wiarygodne relacje R. L. złożone w toku postępowania przygotowawczego, a odnoszące się do czynu przypisanego oskarżonemu.

W sposób jednoznaczny wskazują one na wydane przez D. S. polecenia przekazania D.P. sprzętu nieodpłatnie.

Nie można nie zauważyć, że przedstawiona na rozprawie przez R. L. wersja w sposób zupełnie odmienny prezentuje te zdarzenia, aż tak krańcowo odmiennie, że świadek zapewniał, iż nie wspominał nawet D.P., by laptopy pochodziły z przestępstwa, starając się zobrazować typową transakcję kupna – sprzedaży.

Odwołując się do wyrażanych w orzecznictwie poglądów co kryteriów, jakie winno spełniać pomówienie właśnie w kontekście tych wymogów Sąd I instancji dokonał oceny relacji R. L., podając dlaczego nie uznała za wiarygodne zeznań złożonych przez tę osobę na rozprawie.

Ustosunkowując się do podniesionego przez skarżącego argumentu o interesie procesowym, jakim kierował się R. L. obciążając, w przekonaniu apelującego niesłusznie, D. S. należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż porównując daty przesłuchań poszczególnych osób należy dojść do wniosku, że w chwili złożenia przez świadka pierwszej relacji w dniu 27.03.2006r. osoba D.P. nie była w ogóle w kręgu zainteresowań organów ścigania, nie było żadnej potrzeby aby łączyć ją z D. S.; R. L. nie miał też powodu aby niesłusznie pomawiać nieznanego mu uprzednio funkcjonariusza Policji.

Z tych też powodów za niewiarygodne należy uznać podawane na rozprawie przez R. L. okoliczności, które miały spowodować złożenie przez niego obciążających D. S. i D.P. relacji. Przesłuchującym go funkcjonariuszom nie były znane jeszcze wówczas stosunki wiążące D. S. i D.P., nie mogło im więc zależeć na ukierunkowaniu świadka, przedstawieniu mu oczekiwanej wersji protokołu przesłuchania.

Dostrzec przy tym należy, że złożone w toku postępowania przygotowawczego relacje R. L. nie ograniczały się do lakonicznych stwierdzeń, lecz były szczegółowe, obfitując w szczegóły odnoszące się zarówno do rozmów z D. S., jak i spotkań z D.P.. Nie było to też jednokrotne „pomówienie”, gdyż kilkakrotnie przesłuchany R. L. podtrzymywał, że nieodpłatnie na polecenie D. S. przekazał laptopy i inny sprzęt funkcjonariuszowi za świadczone usługi w postaci udzielania informacji o podejmowanych działaniach Policji.

Uczynił to, będąc przesłuchany nie tylko przez policjantów, ale i prokuratora.

Ocena wartości dowodowej relacji R. L. dokonana przez Sąd Okręgowy nie jest powierzchowna oraz dowolna i nie zawiera błędów w zakresie wniosków z niej wynikających.

Nie można zgodzić się ze skarżącym co do braku wartości bilingów połączeń zarejestrowanych pomiędzy oskarżonymi i R. L. i wynikających z nich implikacji.

Zauważyć należy, że w toku postępowania przygotowawczego D. S. wyraźnie dystansował się od kontaktów z D.P., stwierdzając w trakcie przesłuchania w dniu 11.07.2008r., że w zasadzie z osobą tą nie rozmawiał. Dowód w postaci bilingów wskazujący na częstotliwość takich relacji wyjaśnieniom tym jednoznacznie przeczy. Bezspornie fakt ten stał się przyczyną zmiany wyjaśnień dokonanej w tym zakresie przez oskarżonego na rozprawie.

Za błędny należy uznać zarzut naruszenia przez sąd orzekający art. 5§2 k.p.k. Podkreślić należy, że zarzut taki byłby zasadny jedynie w sytuacji gdyby istniały wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia sąd rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, która to sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Stan faktyczny, co do którego Sąd I instancji zaistnienia nie miał wątpliwości, został ustalony na podstawie oceny wskazanego materiału dowodowego i uznania go za wiarygodny, a więc przy zastosowaniu zasad określonych treścią

art. 7 k.p.k. Po przeprowadzeniu tej oceny nie pozostały nie dające się usunąć wątpliwości odnoszące do sfery faktów, co do których konieczne byłoby zastosowanie reguły wynikającej z art. 5§2 k.p.k.

Wbrew stanowisku apelującego nie doszło do naruszenia zasady ne bis in idem poprzez wydanie rozstrzygnięcia obejmującego w ramach kumulatywnej kwalifikacji przypisanego D. S. przestępstwa także art. 291§1 k.k.

Należy zauważyć, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24.11.2010r. sygn. akt III K 228/09 D. S. (1) został uznany winnym tego, że w okresie od 2005r. do 10 maja 2006r. działając w zorganizowanej grupie przestępczej w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabywał od członków tej grupy i osób z nią współpracujących za 50% jego wartości sprzęt, o którym wiedział, że pochodzi z wyłudzeń, który następnie sprzedawał innym osobom to jest czynu z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

Podkreślenia wymaga, że konstrukcja czynu ciągłego obejmuje zachowania o jednolitym charakterze tj. skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu, czego wyrazem jest czyn przypisany oskarżonemu wskazanym wyżej wyrokiem. Tylko w takiej sytuacji prawomocne skazanie stanowi przeszkodę dla późniejszego sądenia tego samego sprawcy za inne fragmenty tego samego czynu.

Niewątpliwie zachowania będące przedmiotem niniejszego postępowania, których istotą było przekupstwo funkcjonariusza publicznego nie są zachowaniami tożsamymi z obrotem przedmiotami pochodzącymi z przestępstwa.

Przyjęta przez Sąd Okręgowy kumulatywna kwalifikacja obejmująca także art. 291§1 k.k. i art. 65§1 k.k. w pełni oddaje prawnokarną ocenę zachowania D. S.; nie oznacza jednak, iż przestępstwo to obejmuje inne fragmenty tego samego czynu ciągłego, za który został on już prawomocnie skazany.

Nie doszło więc do naruszenia treści art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., gdyż uprzednie skazanie D. S. za czyn ciągły obejmujący zachowania z art. 291§1 k.k. nie stanowiło przeszkody dla późniejszego sądenia go za inne działania nie będące fragmentami tego samego czynu.

Brak jest też podstaw do podzielenia zarzutu rażącej niewspółmierności kary sformułowanego przez apelującego.

Należy zauważyć, że wbrew prezentowanemu przez skarżącego stanowisku Sąd I instancji w sposób wnikliwy przeanalizował wszystkie okoliczności, które zgodnie z dyrektywami wymiaru kary winien mieć na uwadze i okolicznościom tym nadał właściwe znaczenie.

Podkreślił w szczególności motyw działania oskarżonego związany z charakterem popełnionego czynu, które to okoliczności przemawiają za uznaniem, że dokonane przestępstwo oznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Dostrzegając uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego należy dojść do przekonania, że jest on osobą, wobec której uprzednio orzeczone kary i konieczność ich odbycia nie wzbudziły potrzeby przestrzegania norm prawnych.

Podkreślenia wymaga, że jak wynika to ze sposobu użytego w uzasadnienia środka odwoławczego sformułowania zarzut apelującego oparty jest na założeniu, że rola oskarżonego w popełnionym czynie była podrzędna i nie odniósł on z niego żadnej korzyści.

Taka argumentacja wskazuje, że skarżący odnosi ją do przedstawianej przez D. S. wersji zdarzenia, nie zaś do przypisanego mu przez sąd przestępstwa.

W odniesieniu bowiem do tego czynu nie można mówić o podrzędności roli oskarżonego; to przecież on wydał polecenia przekazania sprzętu D.P. i gdyby nie jego decyzje do popełnienia przestępstwa by nie doszło.

Nie sposób też mówić o braku korzyści wynikającej z takiego czynu; przekazanie laptopów było wyrazem wdzięczności, odpłaty za informacje udzielane przez D. P. i stanowić inwestycję na przyszłość poprzez zyskanie przychylności, gotowości tego funkcjonariusza Policji.

Nie można nie zauważyć, że pomimo zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających przy przyjętej kwalifikacji prawnej czynu wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary lokuje się w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia.

W sytuacji gdy Sąd I instancji w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie okoliczności rzutujące na wymiar kary i nadał im właściwą wagę nie można twierdzić, że tak orzeczona kara jest karą niesprawiedliwą, niewspółmierną do ciężaru i charakteru popełnionego przestępstwa.

4. Nie zasługuje na uwzględnienie także apelacja wniesiona przez obrońcę D.P..

W zakresie zarzutów odnoszących się do czynu przypisanego oskarżonemu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku odwoływać należy się do uwag zawartych w omówieniu apelacji obrońcy Ł. M..

Rzeczywiście podstawowym dowodem w oparciu o który poczyniono ustalenia dotyczące tego zdarzenia były zeznania M. B. i jak podkreślono Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z oceną tego dowodu dokonaną przez Sąd I instancji.

M. B. w sposób konsekwentny, niezależnie od etapu postępowania karnego, wskazywała, że doszło do spotkania pomiędzy Ł. M. a D.P., po którym to od Ł. M. powzięła wiadomość o temacie rozmowy i przekazaniu pieniędzy. Swoje relacje świadek składał kilkakrotnie. Nie zależnie od późniejszej identyfikacji policjanta, z którym spotkał się Ł. M. świadek zaznaczyła, że to właśnie od Ł. M. dowiedziała się, że jest to dzielnicowy z (...) komisariatu.

Nie można zgodzić się z argumentacją skarżącego, iż wiarygodności tego dowodu pozbawia fakt skazania M. B. czy konflikt pomiędzy nią a Ł.M.. Należy zauważyć, że w toku postępowania karnego, na które powołuje się apelujący M. B., składając wyjaśnienia co do udziału innych osób w przestępczej działalności, w tym i Ł. M., nie kryła i swojej roli, jaką w przestępstwach odegrała. Wyjaśnienia te zostały uznane za wiarygodne i stały się też podstawą ustaleń prowadzących do skazania jej za popełnione czyny. Fakt ten jednak sam przez się nie może oznaczać, że relacje osoby karanej są a priori niewiarygodne. Jak każdy dowód tak i ten podlega ocenie sądu i taka ocena została przeprowadzona.

Powołując się na konflikt pomiędzy świadkiem a Ł. M. skarżący zdaje się nie zauważać, że argument taki w istocie należy odnieść do obciążenia zeznaniami właśnie tego oskarżonego, a nie D.P., którego M. B. nie знаła uprzednio.

Podkreślenia wymaga, że M. B. nie kryła swego żalu do Ł. M. (jak na to wskazuje treść protokołu z przesłuchania nie będącego kwestią rozliczeń finansowych -k. 5841), przyznawała fakt skazania jej za popełnione przestępstwa, lecz jednocześnie akcentowała, że przekazuje informacje co do zdarzeń, których była świadkiem i wiadomości, które usłyszała.

Zakładając teoretycznie, że jej zamiarem było nieprawdziwe pomówienie Ł. M. to nie musiała ona dokonać identyfikacji konkretnego funkcjonariusza Policji, poprzestając na ogólnikowym określeniu.

Przy ocenie relacji świadka nie można nie odwołać się do wyjaśnień obu oskarżonych, którzy zaprzeczali wzajemnej znajomości i jakiegokolwiek styczności. Zauważyć należy, że Ł. M. negował nawet swoją znajomość z M. P. (osobą, która miała uczestniczyć w rozboju) czemu (poza zeznaniami M. B.) przeczą zeznania P. M. wskazujące na bliskie kontakty pomiędzy tymi osobami.

I w odniesieniu do tej postawy należy wskazać, że relacje M. B. to nie odosobniony dowód, ale znajduje on swoje częściowe potwierdzenie w zeznaniach E. P., która zaobserwowała spotkanie Ł. M., S. B. z policjantami. Porównanie okoliczności opisanych przez tę osobę nakazuje odnieść te obserwacje do zdarzenia zrelacjonowanego właśnie przez M. B..

Szermując zarzutem oparcia ustaleń na relacjach osób skonfliktowanych z Ł. M. i karanych autor apelacji nie dostrzega wyjaśnień złożonych przez S. B. (któremu wszak takich przymiotów przypisać nie można). Tymczasem z jego wyjaśnień w sposób jednoznaczny wynika, że doszło do spotkania pomiędzy Ł. M. i D.P.; który to dowód potwierdza relacje złożone przez M. B..

W sytuacji gdy bezpośrednio po zakończeniu tego spotkania świadek dowiedział się co było jego tematem i że Ł. M. za załatwienie sprawy dał 600zł. brak jest podstaw, aby uznać że do wręczenia takiej sumy nie doszło. Wówczas brak było bowiem powodów, dla których miałby on informować M. B. o nieprawdziwym fakcie.

Nie można zgodzić się z zarzutem o nieprawidłowości przyjętej w związku z dokonanymi ustaleniami kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez D. P..

Sformułowanie takiego zarzutu świadczy o niedokładnym zapoznaniu się z uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji, który na str. 97 – 98 wskazał na znaczenie pojęciowe znamion czynu z art. 228§3 k.k.

Udzielona D.P. korzyść majątkowa pozostawała w związku z pełnioną przez niego funkcją publiczną, a nie w związku z faktem, iż prowadził on postępowanie w przedmiocie rozboju. Ł. M. wiedział, że pracuje on w (...)Komisariacie Policji w W. i interesował go wynik w postaci niepociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności, a nie sposób, w jaki D.P. miałby to osiągnąć tj. czy sam prowadzi takie postępowanie (czy ma taka możliwość) czy też wpłynie na inne osoby.

Zapewnienie pozytywnego rezultatu od D. P. Ł. M. musiał usłyszeć skoro przekazał M. B., że „sprawę załatwił” – k. 154.

Ponadto przypomnieć należy, że określone w art. 228§3 k.k. czyn jest przestępstwem formalnym i realizacja jego znamion nie wymaga, aby faktycznie doszło zachowania stanowiącego naruszenie prawa. D.P. nie musiał więc podejmować żadnych dalszych czynności.

Dla przyjęcia tej kwalifikacji bez znaczenia w tej sytuacji jest też powołany przez skarżącego wynik postępowania karnego, w którym doszło do uniewinnienia M. P..

W zakresie pozostałych przypisanych D.P. przestępstw powtórzyć należy uwagi poczynione wyżej przy odniesieniu się do apelacji obrońcy D. S..

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy analiza relacji R. L. nastąpiła w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k. była pełna i logiczna, a wysnute na jej podstawie ustalenia skutkujące odpowiedzialnością karną oskarżonego uznać należy za prawidłowe.

Jak wskazano R. L. w sposób bardzo szczegółowy opisał okoliczności kilkukrotnego nieodpłatnego przekazania sprzętu D.P., czyniąc to na polecenie D. S., nie mając żadnych rzeczywistych powodów dla niesłusznego pomówienia tego właśnie funkcjonariusza Policji. W istocie na tle innych opisywanych przez R. L. zdarzeń dotyczących przestępczej działalności prowadzonej tak przez niego jak i inne osoby zdarzenia te jawią się jako drugoplanowe.

Nie powtarzając już powołanych uwag odnoszących się do oceny wartości tego dowodu odnieść należy się do pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącego, a odnoszących do osoby R. L..

Odwołując się do opinii biegłych wydanych w innych sprawach oraz relacji R. L. złożonych w innych postępowaniach niewątpliwie apelujący stara się zdyskredytować wiarygodność jego relacji obciążających D.P..

Należy za zupełnie dowolne uznać sugestie o zaburzeniach psychicznych tej osoby. Apelujący zresztą w sposób zupełnie wybiórczy odwołuje się do dołączonych kserokopii opinii z 2008r. dotyczących R. L., pomijając znajdującą się w aktach niniejszego postępowania (t. 23) opinię biegłych z 2010r. wskazującą na brak uszkodzeń (...) oraz ponadprzeciętny poziom inteligencji R. L..

Nie można zapominać przy tym, że ocena wiarygodności danego dowodu jest domeną sądu orzekającego, nie zaś biegłych, a stwierdzenie, że relacje złożone w innej sprawie odnoszące się do innych zdarzeń zostały uznane za niewiarygodne nie nadają takiej cechy automatycznie wyjaśnieniom czy zeznaniom dotyczącym innych faktów.

Przyjęcie za wiarygodne relacji składanych przez R. L. w toku postępowania przygotowawczego pozwoliło na dokonanie ustaleń co do nieodpłatnego przekazania 3 – krotnie sprzętu D.P.. Okoliczności z tymi zdarzeniami związane, udzielane w trakcie rozmów przez R. L. informacje oraz cena nabytego następnie urządzenia E. nie pozostawiają wątpliwości co do świadomości nielegalnego pochodzenia tego przedmiotu.

Treść relacji R. L. wskazująca na chęć nabycia przez D. P. większej ilości laptopów po cenach zdecydowanie odbiegających od cen rynkowych koreluje z zeznaniami funkcjonariuszy Komisariatu Policji, iż oskarżony ten szukał chętnych na zakup takiego sprzętu; takim nabywcą stał się G. T..

Zawartość relacji R. L. pozwala też na ustalenie przyczyny nieodpłatnego przekazania przez D. S. laptopów: była to zapłata za udzielane informacje.

Apelujący fakt ten trywializuje, sprowadzając go do sprawdzania punktów karnych czy ustalenia faktu kradzieży samochodu. W istocie tego typu informacje nie stanowią znamienia czynu przestępnego określonego w art. 266§2 k.k.

Tymczasem jak wynika z przytoczonych przez R. L. słów D. S. - był to prezent dla jednego z pracujących dla niego policjantów, którzy mówią mu o wszystkich sprawach, które go interesują i dzięki temu wie wszystko co się dzieje (k. 141).

Wiadomości te były dla D. S. były na tyle istotne, że uznał za zasadną taką właśnie formę gratyfikacji i rzeczywiście ma rację skarżący, że nie można jej wiązać z taką przysługą jak sprawdzenie ilości punktów karnych.

Co do argumentu, iż oskarżony jako dzielnicowy nie prowadził żadnych postępowań i nie miał możliwości wpływu na nie należy zauważyć, że był on funkcjonariuszem (...) Komisariatu Policji w W., gdzie prowadzone były postępowania dotyczące oszustw dokonywanych przez grupę kierowaną przez Ł. M., które to okoliczności umożliwiały mu dostęp do związanych z nimi informacji.

O tym, że informacje takie oskarżony zbierał świadczą zeznania P. M. z dnia 12.12.2007r. (funkcjonariusza przydzielonego do śledztwa zajmującego się grupą Ł. M.) wskazujące jednocześnie na budzącą podejrzenia chęć uzyskania wiadomości na temat prowadzonego postępowania i natarczywość takiej indagacji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też zarzutów o zaistnieniu względnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Mając na uwadze treść punktu 11 apelacji odnoszącego się do tego zarzutu to należy zauważyć, że te właśnie wskazane przez skarżącego okoliczności, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, miał na uwadze Sąd I instancji.

To właśnie okoliczności poszczególnych czynów popełnionych przez funkcjonariusza Policji, motyw jego działania, osiągnięta korzyść majątkowa nakazują stopień społecznej szkodliwości tych czynów określić jako wysoki.

Sąd Okręgowy dostrzegł fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego, ale należy zauważyć, że był to przymiot niezbędny dla pełnionej przez D. P. funkcji. Nie można też z faktu niekaralności czy też pozytywnej opinii środowiskowej (o czym świadczy załączona do apelacji dokumentacja) w każdej sytuacji, niezależnie od wagi przestępstwa, czynić argumentu, który w istotny sposób miałby rzutować na rozstrzygnięcia w zakresie wymiaru kary. Te przymioty powinny być czymś naturalnym dla obywatela, nie zaś wyróżnikiem, mającym chronić go przed surowszą odpowiedzialnością.

Nie można zapominać, że D. P. był osobą publiczną, której zadaniem było zwalczanie przestępczości; nawiązanie przez taką osobę kontaktów ze światem przestępczym w celu ułatwienia mu popełniania przestępstw lub ochrony, przyjmowanie w zamian korzyści majątkowych zasługuje w tych okolicznościach na szczególne potępienie.

Nie sposób mówić o rażącej, niewspółmiernej do wagi poszczególnych czynów wysokości kar jednostkowych. Uwzględniając wysokość ustawowego zagrożenia za każdy z nich dostrzec należy, że orzeczone za poszczególne przestępstwa kary to kary, których wymiar zbliżony jest nawet nie do średniej wysokości, lecz do ich dolnego progu.

Trudno dostrzec w czym widzi apelujący naruszenie prawa materialnego przy wymiarze kary łącznej, gdyż poza ogólnikowym powołaniem się na zastosowanie zasady kumulacji bliżej tego zarzutu nie precyzuje.

Niewątpliwie do naruszenia treści art. 86§1 k.k. nie doszło. Sąd Okręgowy wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w granicach w jakich mógł takie rozstrzygnięcie podjąć i wskazał dlaczego takie orzeczenie uznał za zasadne.

Rozstrzygnięcia w zakresie kar orzeczonych wobec D.P. Sąd Apelacyjny podziela.

Trzeba podkreślić, iż kara oprócz dolegliwości, powinna także spełniać inne cele, w tym przede wszystkim zapobiegać powrotowi sprawcy do przestępstwa oraz kształtować właściwe postawy w społeczeństwie. Oczywiście wychowanie sprawcy nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary łagodnej, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara izolacyjna spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jest też wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, że sprawcy tego typu zachowań niezależnie od pełnionej funkcji nie mogą liczyć na pobłażliwe traktowanie. Z tych względów orzeczone wobec D.P. kary (tak kary jednostkowe jak i karę łączną) należy uznać za sprawiedliwe i społecznie akceptowane.

5. Ustosunkowując się do apelacji obrońcy J. P. należy stwierdzić, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Tak jak i w przypadku innych czynów, tak i w odniesieniu do przestępstw zarzucanych temu oskarżonemu Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy dokonał analizy całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazał na te dowody, którym nadał przymiot wiarygodności, na ich wzajemne związki oraz wnioski z takiej analizy wpływające.

Przeprowadzona ocena jest prawidłowa i przy jej dokonaniu nie naruszono zasad określonych w art. 7 k.p.k.

Oczywiście z uwagi na charakter czynów objętych niniejszym postępowaniem większość ustaleń faktycznych została dokonana na podstawie relacji osób, wobec których toczyło się postępowanie karne lub które były uprzednie karane. Fakt ten jednak nie czyni wyjaśnień czy zeznań takich osób automatycznie niewiarygodnymi. Tak jak i inne dowody zostały one ocenione i Sąd Okręgowy wskazał w jakim zakresie i dlaczego uznał te relacje za zasługujące na wiarę i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych.

W tym kontekście dostrzec należy, że w istocie ustalenia dotyczące przypisanych J. P. czynów opisanych w punkcie XII i XIII części wstępnej wyroku zostały oparte o wyjaśnienia R. M..

Są to jednak wyjaśnienia konsekwentne, składane kilkakrotnie, których R. M. nie zmieniał. Nie można posługiwać się argumentem o uzyskaniu przez to korzyści o charakterze procesowym skoro ustawodawca sam promuje określoną postawę sprawcy i wiąże z nim swoistą formę nagrody (art. 60§3 k.k.).

Należy przy tym zaważyć, że R. M. w swych wyjaśnieniach opisał także i swoją rolę w popełnionych przestępstwach i za te zachowania poniósł odpowiedzialność karną.

Treść wyjaśnień złożonych przez R. M. w dniu 4.06.2007r. dostarcza informacji pozwalających na poczynienie ustaleń odnoszących się do obu wskazanych wyżej czynów. Oskarżony ten opisał przebieg rozmowy z J. P., który nakłaniał go do kontaktu z tymczasowo aresztowaną E. Z. i podawał, jakie informacje związane z jej zatrzymaniem jak i posiadanymi przez nią dowodami, go interesują. Wyjaśnienia te wskazują także na nakłanianie R. M. do odbioru amfetaminy od W. C..

Wbrew zarzutowi skarżącego należy zauważyć, że R. M. podał w nich przyczyny, dla których J. P. nie chciał osobiście tego środka odebrać (k. 431).

Również dowód w postaci wyjaśnień R. M. pozwala na ustalenia dotyczące czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku.

Relacja tej osoby powala na przyjęcie, że przekazał on J. P. dokumenty związane z przestępczą działalnością R. L. i osób z nim współpracujących, które nigdy nie zostały przez tego oskarżonego ujawnione.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez skarżącego, a zawartych w uzasadnieniu apelacji i odnoszących do tego czynu należy zauważyć, że Sąd I instancji w sposób szczegółowy dokonał ustalenia, o jakie dokumenty chodziło (k. 8 uzasadnienia). Uczynił to w oparciu o wyjaśnienia R. M. złożone w dniu 4.06.2007r., w których oskarżony podał także motyw takiego zachowania oraz wskazał na zapewnienia ze strony J. P., że będzie on wiedział co z tymi dokumentami zrobić.

Przekazana dokumentacja dotyczyć miała oszustw kredytowych popełnianych na terenie W., o której to działalności J. P. wiedział (choćby na podstawie informacji udzielonych mu przez Ł. M. i dokonywanych dla niego sprawdzeń). Jest oczywistym, że nieprzekazanie takiej dokumentacji utrudniało już toczące się postępowanie karne w sprawie działalności zorganizowanej grupy dokonującej tych czynów i stanowiło niedopełnienie obowiązków służbowych (konieczność nadania biegu sprawie w związku z uzyskanymi informacjami o podejrzeniu popełnienia przestępstwa).

Należy zauważyć, że oceniając wiarygodność W. C., którego zeznania stały się podstawą przypisania oskarżonemu czynów opisanych w punkcie XV i XVI części wstępnej wyroku Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na karalność tej osoby. Świadek ten wskazał w jakich okolicznościach poznał J. P., przekazał informacje o związkach tego funkcjonariusza z Ł. M. i wreszcie opisał sytuacje, w których został przez oskarżonego ostrzeżony o planowanych czynnościach przeszukania jego mieszkania, dodając że taką informację uzyskał też od Ł. M..

Ten dowód osobowy został przez Sąd I instancji oceniony w sposób prawidłowy. Wbrew podnoszonym zarzutom W. C., składając tej treści zeznania nie nie zyskał, za popełnione przestępstwa został skazany, a mimo to nie dokonał zmiany obciążających oskarżonego zeznań. Wiarygodności jego relacji nie zmienia fakt, że poczynionych przez oskarżonego ostrzeżeń nie potraktował poważnie.

Podkreślenia wymaga, że fakt uprzedzenia go przez J. P. ujawnił nie na potrzeby niniejszego postępowania, ale przy okazji zatrzymania go w innej sprawie.

Jak wynika bowiem z zeznań G.P. – przy zatrzymaniu W. C. powiedział mu, że był uprzedzany przez J. P. o planowanych wobec niego czynnościach.

Odnosząc się do czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku Sąd Okręgowy wskazał na wzajemnie uzupełniające się relacje Ł. M., R. M. i W. C.. Podkreślenia po raz kolejny wymaga, że w sposób wyczerpujący dowody te omówił, wskazując w jakim zakresie dał im wiarę i jakich ustaleń one dotyczą.

To wyjaśnienia złożone przez Ł. M. w dniu 14.02.2008r. pozwalają na ustalenie, że w zamian za dostarczane mu przez J. P. informacje wręczył mu korzyści w postaci pieniędzy i narkotyków. Treść tych przekazywanych informacji czy ustaleń, jak to wynika z relacji oskarżonego, dotyczyła prowadzonej przez niego i inne osoby przestępczej działalności.

Z kilkukrotnych wyjaśnień R. M. wynika, że w jego obecności doszło do wręczenia przez Ł. M. J. P. pieniędzy i to na polecenie Ł. M. przekazał on amfetaminę temu funkcjonariuszowi. Wypowiedzi Ł. M. przytoczone przez tego oskarżonego nie nasuwały wątpliwości, że jest to forma zapłaty za podjętą przez J. P. współpracę. Ponadto z relacji R. M. wynika, że Ł. M. wspominał, że narkotyk dla J. P. wzięł od W. C..

Informacja ta znajduje potwierdzenie w zeznaniach tej osoby złożonych w dniu 6.12.2006r., gdyż W. C. przyznał, że Ł. M. mówił mu, że amfetamina jest przeznaczona dla J. P..

Także A. M. odnosząc się do tych okoliczności podała, że od R. M. dowiedziała się, że raz przekazał od Ł. M. narkotyki J. P. (k. 354).

Wiarygodności tych relacji nie podważa wynik badania J. P. na obecność w jego organizmie środków psychotropowych. Obrońca oskarżonego, podnosząc ten zarzut zupełnie pomija okres jaki minął od opisywanych przez powołane wyżej osoby zdarzeń (przekazania narkotyków czy też zażycia narkotyku przez J. P.) do daty przeprowadzonego badania i czasokres utrzymywania się śladów takiej substancji w organizmie człowieka.

Kwestionując przekazanie przez oskarżonego dokumentów z mieszkania E. Z., co stanowiło jeden z elementów opisu czynu z punktu XI części wstępnej wyroku skarżący nie zauważa, iż Sąd I instancji dokonał zmiany opisu tego czynu poprzez wyeliminowanie z niego tej właśnie okoliczności.

Niezasadne są wreszcie zarzuty wskazujące na brak podstaw faktycznych do przypisania oskarżonemu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku.

Oczywiście nietrafny jest argument użyty przez skarżącego o niemożności sformułowania takiego oskarżenia w stosunku do J. P., jeżeli oskarżonemu Ł. M. nie postawiono zarzutu kierowania taką zorganizowaną grupą przestępczą. Należy zauważyć, że zarzut taki w istocie postawiono i za czyn z art. 258§3 k.k. Ł. M. został już skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy w sprawie III K 207/07 na karę 4 lat pozbawienia wolności, która weszła następnie w skład kary łącznej.

Przyjmując ustalenia wskazujące na dopuszczenie się przez J. P. czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej Sąd Okręgowy odwołał się do szeregu dowodów, które na poczynienie takich ustaleń pozwoliły.

Nie powtarzając tej argumentacji, którą Sąd Apelacyjny podziela należy zauważyć, że o udziale oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej można wnioskować w oparciu o pozyskane przez niego informacje na temat jej działalności i mając na uwadze przekazywane przez niego wiadomości, które uzyskał w związku z pełnioną przez siebie funkcją.

Wyjaśnieniom oskarżonego o nieutrzymywaniu kontaktów z Ł. M. przeczy szereg dowodów powołanych przez Sąd I instancji.

Ł. M. w swych wyjaśnieniach z dnia 14.02.2008r. znajomość taką przyznając określił J. P. jako kolegę. Opisał wspólne spotkania oraz znajomych. Wskazując, że wręczał narkotyki i pieniądze oskarżonemu jednocześnie podał, że J. P. sprawdzał dla niego informacje związane z możliwością zaciągania kredytów przez różne osoby. Jak stwierdził oskarżony wiedział czym się zajmują (z E. Z.) i nie był zaskoczony tą prośbą (k. 1519). Charakterystyczne są użyte przez Ł. M. stwierdzenia – „on potem powiedział, że mamy posprawdzać i cicho sza”, „P. wiedział co ja robię, mówił żebym to robił ostrożnie bo mnie złapią i będę za to siedział”.

Kontakty pomiędzy Ł. M. i J. P. potwierdziła w swych zeznaniach E. Z.. Wskazała, że była świadkiem jak Ł. M. przekazywał innym osobom informacje o planowanych przeszukaniach, mówiąc że wie o tym od J. P. (k. 20), opisała spotkanie pomiędzy oskarżonymi, po którym Ł. M. stwierdził, że funkcjonariusz ten sprawdzi, jakie informacje na jego temat mają w CBS (k. 22). E. Z. stwierdziła również, że informowała J. P., iż posiada dokumenty dotyczące sprzętu wyłudzanego przez Ł. M. (k. 274).

Nie można zgodzić się z apelującym, że składając tej treści zeznania E. Z. miała zamiar niesłusznie obciążyć J. P.; gdyby rzeczywiście kierowała się takim zamysłem to inaczej brzmiałyby jej zeznania dotyczące czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku. To przecież postawa przyjęta przez tego świadka, zeznanie, że stosunek z oskarżonym odbyła dobrowolnie stał się podstawą uniewinnienia J. P. od zarzucanego mu czynu.

Wskazując na znajomość pomiędzy oskarżonymi i przekazywane korzyści R. M. wyjaśnił jednocześnie, że jak wynikało ze słów Ł. M. – J. P. ostrzegał go wielokrotnie o czynnościach podejmowanych wobec niego i jego kolegów (k. 320). Na związek z dokonywanymi przez J. P. uprzedzeniami o mających nastąpić przeszukaniach i zatrzymaniach a przestępczą działalnością polegającą na wyłudzeniu kredytów oskarżony wskazał w trakcie przesłuchania w dniu 10.05.2007r., tak jak i w dniu 4.06.2007r., kiedy przekazał, iż Ł. M. stwierdził, że J. P. informuje go o osobach, które zgłaszały się na Komisariat i mówiły o wyłudzeniu kredytów, wtedy Ł. M., jeżeli miał jeszcze dokumenty dotyczące tych osób to je niszczył (k. 434).

Jak wynika z zeznań W. C. to Ł. M. przedstawił mu J. P. jako swego kolegę; mówił też, że za jego pośrednictwem ma wiadomości o działaniach Policji. Oskarżony miał sprawdzać wskazane przez Ł. M. osoby pod kątem możliwości odegrania przez nich roli tzw. słupów przy zaciąganiu kredytów (k. 179). Znamienna jest też ta część relacji świadka odnosząca się do nakłaniania go do zarejestrowania firmy i zapewnień o ochronie ze strony J. P..

Na fakt, iż Ł. M. i J. P. byli kolegami wskazała też A. M., dodając że tak Ł. M. jak i E. Z. twierdzili, iż J. P. ostrzegał tego oskarżonego o planowanych zatrzymaniach m.in. w związku z wyłudzeniem kredytów (k. 303).

Powołać też należy zeznania W. G., który stwierdził, że dochodziły informacje, iż w komisariacie mają „kreta”; że J. P. sprzedaje informacje dotyczące podejmowanych czynności, o czym świadek poinformował przełożonego (k. 3856). Relacja świadka odnosząca się do okoliczności zgłoszenia zawiadomienia o przestępstwie przez A. M. pozwala uznać, że już wówczas osoba ta posiadała informacje o związkach (...)P. z Ł. M. i innymi osobami, nie chcąc, aby to ten funkcjonariusz odebrał od niej zawiadomienie i informując W. G. o jego układach.

To skrótowe przypomnienie dowodów zgromadzonych w toku postępowania karnego, właściwie ocenionych przez Sąd Okręgowy nie pozostawia wątpliwości co do świadomości J. P. istnienia grupy przestępczej, w której brał udział Ł. M., E. Z. i inne osoby, jej celu działania oraz co do charakteru podejmowanych przez oskarżonego zachowań: uprzedzania o planowanych czynnościach przez innych funkcjonariuszy Policji dotyczących tak Ł. M. jak i innych osób, podejmowania czynności sprawdzenia wskazanych osób pod kątem możliwości zaciągnięcia kredytów (w charakterze typowych figurantów) czy wreszcie informowaniu o składanych zawiadomieniach o przestępstwach oszustw kredytowych.

Te okoliczności słusznie doprowadziły Sąd I instancji do wniosku, że J. P. nie tylko miał wiedzę o działalności grupy przestępczej, ale i akceptował cel jej działania i swymi zachowaniami ułatwiał członkom tej grupy popełnianie przestępstw, a nawet zapewniał ochronę. Tym samym w pełni uprawnione było ustalenie, że dopuścił się on czynu określonego w art. 258§1 k.k.

Z uwagi na kierunek apelacji należy zauważyć, że brak jest podstaw do kwestionowania zasadności orzeczonych wobec oskarżonego kar, czy to wysokości kar jednostkowych czy też kary łącznej.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że określając wysokość tych kar Sąd I instancji miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. W istocie poszczególne kary jednostkowe zostały wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za dane przestępstwo, zaś przy określeniu kary łącznej pozbawienia wolności zastosowano zasadę asperacji.

Słusznie zaakcentował Sąd Okręgowy wzgląd na społeczne oddziaływanie tak określonej kary. Oskarżony nadużył zaufania, jakie wiąże się z funkcją którą sprawował; podjęte przez niego działania zapewniające ochronę przestępcom, ułatwiające im ich działalność stoją w jaskrawej sprzeczności z zasadami jakie zobowiązywał się przestrzegać. Wszak to on był osobą powołaną do zapewnienia ochrony społeczeństwu przed zachowaniami naruszającymi prawo i tej szczególnej powierzonej mu roli swym działaniem zaprzeczył.

6. Nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego R. M..

Nie można podzielić zarzutu skarżącego o niewłaściwym, niesprawiedliwym ukształtowaniu wysokości czy to kar jednostkowych czy też kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego czy też konieczności zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawieni wolności.

Niewątpliwie dostrzec należy podniesione przez apelującego okoliczności odnoszące się do postawy R. M. przyjętej w toku postępowania karnego, a wyrażającej nie tylko w złożeniu wyjaśnień, w których przyznał się on do popełnienia zarzuconych mu przestępstw, ale i w ujawnieniu szeregu okoliczności dotyczących przestępczej działalności innych osób, które to wyjaśnienia (w większości) stały się podstawą poczynionych przez sąd orzekający ustaleń faktycznych.

Okoliczność ta znalazła jednak wyraz w wysokości wymierzonych R. M. kar pozbawienia wolności. Analiza treści zaskarżonego wyroku wskazuje, że orzeczone one zostały w granicach dolnego ustawowego progu zagrożenia przewidzianego za dany czyn, a w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku zastosowano instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, mając na względzie zaistnienie przesłanek wymienionych w art. 60§3 k.k.

Zauważyć należy, że okoliczności uzasadniające określenie kary pozbawienia wolności poniżej jej dolnego progu ustawowego zagrożenia zaszły tylko w przypadku jednego z przypisanych oskarżonemu czynów. Porównanie dat przesłuchań prowadzi bowiem do wniosku, że okoliczności odnoszące się do innych przestępstw były znane uprzednio organom ścigania na podstawie relacji: M. B., E. Z. czy Ł. M..

Również określając wymiar kary łącznej i stosując zasadę asperacji karę pozbawienia wolności ukształtowano w ten sposób, że oscyluje ona w dolnych granicach zakresu, w jakim mógł rozstrzygać sąd.

Odnosząc się do zarzutu apelującego podkreślenia wymaga (poza fakultatywnością takiego rozstrzygnięcia) częściowa odrębność zasad, jakimi winien kierować się sąd rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej sprawcy kary pozbawienia wolności.

Nie są to już bowiem te wszystkie wskazania zawarte w art. 53 k.k., lecz poza realizacją celów kary (zasad prewencji ogólnej i szczególnej) wyznacznikiem zastosowania takiej instytucji jest przyjęcie dodatkowej prognozy społecznej wobec sprawcy. Akcent na ten właśnie element kładzie zarówno art. 60§5 k.k. (na którą to możliwość skarżący się powołuje), jak i art. 69§1 k.k.

Tylko w przypadku gdy analiza okoliczności odnoszących się zasadniczo do osoby sprawcy pozwalają uznać, że pomimo niewykonania kary nie popełni on przestępstwa w przyszłości zasadne staje się warunkowe zawieszenie jej wykonania.

O takiej dodatkowej prognozie społecznej w stosunku do R. M. nie sposób mówić i to nie tylko uwzględniając fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności, w tym za przestępstwa podobne, czego wyrazem jest odpowiedzialność za jeden z czynów w warunkach określonych w art. 64§1 k.k.

Wziąć należy bowiem pod uwagę zachowanie się oskarżonego już w trakcie toczącego się przeciwko niemu niniejszego postępowania karnego.

Podkreślenie w uzasadnieniu apelacji przez obrońcę R. M., iż ten zakończył swą przestępczą współpracę ze współoskarżonymi nie oznacza jednak, że oskarżony zakończył swą przestępczą działalność w ogóle.

Jak wynika z treści postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 25.09.2013r. o odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia (sygn. akt V Kow 2216/13/owz) w okresie próby R. M. dopuścił się dwóch kolejnych przestępstw przeciwko mieniu.

Taka postawa sprawcy, który ma świadomość zarówno faktu korzystania z kredytu zaufania, jakim jest decyzja o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty kary, jak i niezakończonego jeszcze innego postępowania karnego jednoznacznie wyraża jego stosunek do obowiązujących norm prawa i precyzyjnie możliwości przyjęcia założenia, że w przyszłości nie popełni on kolejnego przestępstwa.

Tym samym za niezasadny należy uznać zarzut podniesiony przez obrońcę R. M. o rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, uznając że brak jest możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż w odniesieniu do oskarżonego nie można przyjąć dodatniej prognozy społecznej, albowiem taka kara nie zrealizowałaby zamierzonych przez ustawodawcę celów, które winna osiągnąć.

7. Oczywiście zasadna jest apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego.

W sytuacji ustalenia przez sąd orzekający, iż D.P. jest sprawcą czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku i w związku z tym czynem przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 600zł. Sąd I instancji był zobowiązany do podjęcia rozstrzygnięcia wskazanego w art. 45§1 k.k.

Podzielając trafność oceny materiału dowodowego dokonanej w odniesieniu do tego przestępstwa przez Sąd I instancji i poczynione w jej konsekwencji ustalenia faktyczne Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie środka karnego przepadku odniesionej przez oskarżonego równowartości korzyści majątkowej.

O kosztach związanych z obroną z urzędu udzieloną oskarżonym: Ł. M., R. M. i D. S. orzeczono na podstawie §2 i §14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając na względzie sytuację materialną tych oskarżonych oraz fakt odbywania przez nich innych kar izolacyjnych na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

W stosunku do oskarżonych: D.P., J. P. i S. B. orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.